

6
1-19 அறிவுச் சுடர்

‘ஒழுக்கம் என்றால் என்ன?’ ‘துருமம் என்றால் என்ன?’
‘நாத்தீகம் என்றால் என்ன?’ ‘மத வெற’ ‘மோட்சமும் நரகமும்’
‘சாமியும், சமயமும், சமயாச்சாரிகளும்’ ஆகிய
6 கட்டுரைகள் கொண்டது.

பொரியோர் டி. வெ. ரா.

R 34

N 61

1961

164445

அறிவுச் சுடர்

(முதற்பாகம்)

A-4
297

1. ஒழுக்கம் என்றால் என்ன?
2. தருமம் என்றால் என்ன?
3. நாத்திகம் என்றால் என்ன?
4. மதவெறி
5. மோட்சமும் நரகமும்
6. சாமியும், சமயமுடும், சமயாச்சாரியர்களும்

ஆகிய கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன.

6.
1-19

பெரியார்

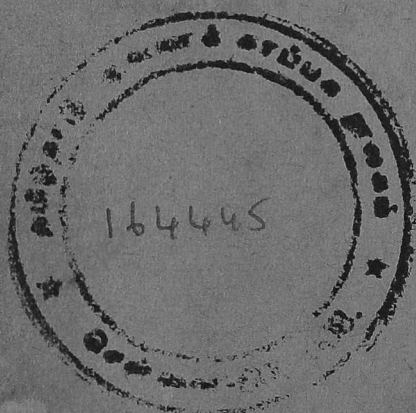
ந. வெ. ராமசாமி

குடி அரசு பதிப்பகம், ஈரோடு.

1961

இரண்டாவது பதிப்பு : 1961

R 34
N 61

விலை 25 புதுகாசுகள்

அறிவுச் சுடர்

1. ஒழுக்கம் என்றால் என்ன ?

உலகில் கற்பு, காதல் என்பனபோன்ற வார்த்தைகள் எப்படி பெண்மக்களை அடிமைப்படுத்தி அடக்கி ஆளவென்றே ஏற்படுத்திப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றனவோ, அதுபோலவேதான் ஒழுக்கம் என்னும் வார்த்தையும் எளியோரையும் பாமர மக்களையும் ஏமாற்றி மற்றவர்கள் வாழப் பயன்படுத்திவரும் ஒரு சூழ்ச்சி ஆயுதமேயல்லாமல் அதில் உண்மையோ, சத்தோ ஒன்றுமே கிடையாது. கற்பு, காதல், சத்தியம், நீதி, ஒழுக்கம், என்பனவெல்லாம் ஒரே தாயின் பிள்ளைகள். அதாவது குழந்தைகளைப் பயமுறுத்த பெரியவர்கள் “பூச்சாண்டி” “பூச்சாண்டி” என்பதுபோல் இவை எளியோரையும் பாமர மக்களையும் வலுத்தவர்களும், தந்திரக்கார்களும் ஏமாற்றச் செய்த ஒரு பெரும் சூழ்ச்சியேயாகும்.

எப்படி குழந்தைப் பருவம் உள்ளவரை பூச்சாண்டிக்கு மக்கள் பயப்பட வேண்டியிருக்கிறதோ, அது போலவேதான் அறிவும், சுதந்தரமும், சக்தியும் மக்களுக்கு ஏற்படும்வரை மேற்கண்ட ஒழுக்கம் முதலிய பூச்சாண்டிகளுக்கு அவர்கள் பயப்பட்டுத் தீரவேண்டியிருக்கிறது.

உலகில் ஒழுக்கமான காரியம் அல்லது ஒழுக்கமான காரியம் என்பனவெல்லாம் அவைகளைச் செய்கிற ஆட்களின் வலிமையையும், அறிவையும்கொண்டு

மதிக்கப்படுகிறதே யல்லாமல், வெறும் காரியத்தைப் பற்றி மாத்திரம் முடிவு செய்யப்படுவதில்லை.

சாதாரணமாக உலகில் ‘விபசாரம் “பொய்” “களவு” “ஏமாற்றம்” முதலிய காரியங்களை ஒழுக்கங்கெட்ட காரியங்கள் என்று சொல்லப்படுகிறதென்றாலும், இந்தக் காரியங்கள் யாவையுமோ அல்லது ஏதாவது ஒன்றையோ இல்லாத மனிதர் எவரையும் இதுவரையில் உலகத்தில் காணமுடியவே இல்லை

ஒருசமயம் நமது கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை என்று சொல்லுவதானால் அப்படிச் சொல்லும் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் முதலில் தங்களைப்பற்றியே நினைத்துப்பார்த்து தங்களுடைய சிறுபிராயம் முதல் இன்றைய வரையில் உள்ள பல பக்குவ வாழ்நாளில் மேற்கண்ட “ஒழுக்கங்கெட்ட” காரியங்கள் என்பவைகளில் எதையாவதொன்றை மனோ வாக்கு காயங்களால் செய்யாமல் இருந்திருக்க முடிந்ததா? அல்லது செய்யாமல் இருக்கின்றார்களா? என்று நினைத்துப்பார்த்தால் உண்மை விளங்கிவிடும்.

குறிப்பு :-மற்றும் தங்களுடைய சுற்றத்தார், நண்பர், சுற்றிலுமுள்ள அறிமுகமான ஜனங்கள், நன்றாய்த் தெரிந்த அந்நியர், முதலாகியவர்களில் யாராவது ஒழுக்கத்துடன் நடந்து வந்ததுண்டா என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். இந்த இருவித முடிவைக் கண்டு கொண்ட பிறகு உலகத்தை நினைத்துப் பாருங்கள்.

மற்றும் உலகில் மக்கள் வாழ்க்கைக்கென்று இருந்து வருகிற தொழில்களில் முக்கியமானவைகளாகக் காணப்படுவது விவசாயம், வியாபாரம், கைத் தொழில், கூலி, வக்கீல், உத்தியோகம், வைத்தியம், விலைமாதர் தொழில் ஆகியவைகள் முதல், குருத்துவம், சன்னியாசம், துரைத்தனம், தேசியம் ஈறாக

வுள்ள அனேக துறைகள் ஆகும். இவற்றின் மூலமே மக்கள் பெரும்பாலும் வாழுகின்றார்கள் என்பதை நாம் பிரத்தியட்சத்தில் பரர்க்கிறோம். இந்த மக்களில் யாராவது ஒருவர் ஒழுக்கமாக நடந்துகொள்வதை நாம் பார்க்கின்றோமா? ஒழுக்கம் என்றால் என்ன? அது எது? என்கின்ற விஷயத்தில் நாம் இப்போது பிரவேசிக்கவில்லை. அதற்கு இந்தக்கட்டுரையில் இடம் வைக்கவுமில்லை. மற்றபடி நாம் ஒழுக்கம் என்பதாக உலக வழக்கில் எதை எடுத்துக்கொண்டு பேசுகின்றோமோ, மேற்கண்ட வாழ்க்கைத்துறைகளில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் அந்தந்த துறைக்கும் எதையெதை ஒழுக்கம் என்று அவர்களாகவே சொல்லிக் கொள்கிறார்களோ அதையும், அவரவர்கள் மற்றவர்களைப் பார்த்து எதையெதை ஒழுக்கங்கெட்ட காரியம் என்று சொல்லுகிறார்களோ அதையும் மாத்திரமே இங்கு ஒழுக்கம் என்பதாக வைத்துக்கொண்டு யாரிடமாவது இந்த ஒழுக்கத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடிகின்றதா என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

ஒரு வேலைக்காரன் செய்யும் ஒழுக்கங்கெட்ட காரியத்தை அந்த வேலைக்காரன் முன்னிலையிலேயே எஜமான் செய்துவிட்டு வேலைக்காரனை மாத்திரம் ஒழுக்கங்கெட்டவன் என்று சொல்லுகிறான்.

ஒரு குமாஸ்தா செய்யும் ஒழுக்கங்கெட்ட காரியத்தை மேல் அதிகாரி அந்தக் குமாஸ்தா முன்னிலையிலேயே பல தடவை செய்துவிட்டு குமாஸ்தாவை ஒழுக்கங்கெட்டவன் என்று கூறுகிறான்.

குறிப்பு :-ஒரு மகன் செய்யும் ஒழுக்கங்கெட்ட காரியத்தை தகப்பன் செய்து விட்டு மகனை ஒழுக்கங்கெட்டவன் என்று சொல்லுகிறான்.

இது போலவே எல்லாத் தொழில் துறையிலுமுள்ள மக்களும் அவரவர்கள் வாழ்நாட்களில் ஒழுக்க

யீனமாக நடந்துகொண்டே மற்றவர்களை ஒழுக்க யீனர்கள் என்று சொல்லி வருகிறார்கள். இவை நாம் குறிப்பிட்ட ஒரு சிலரிடம் மாத்திரம் இருப்பதாய்ச் சொல்ல வரவில்லை. “ஒழுக்கமாய்” மக்கள் யாராலும் நடக்கமுடியாது என்றும், ஒழுக்கம் என்பதாக ஒரு குறிப்பிட்டகுணமோ, செயலோ இல்லை என்றும், ஒழுக்கம் என்று சொல்லி வருவதெல்லாம் எளியோரையும் பாமர மக்களையும் அடிமைத்தனத்தில் இருத்திவரப் பயன்படுத்தக்கூடிய சூழ்ச்சி ஆயுதமே தவிர, மற்றபடி அது மக்கள் சமதர்மத்துக்குப்பான் படக்கூடியது அல்லவென்றும் சொல்லுவதற்காகவே எடுத்துக் காட்டுகின்றோம்.

உண்மையிலேயே ஒழுக்க ஈனம் என்பது ஒன்று உண்டென்றும், அது திருட்டு, பொய், ஏமாற்றம் போன்றதாகிய குணங்கள்தான் என்றும் சொல்லுவதாய் இருந்தால் அந்தக் குணங்கள் பெரிதும் நிலையாய்க் குடிகொண்டு இருக்கும் இடங்கள், அரசர்கள் குருமார்கள், வியாபாரிகள், வக்கீல்கள், தேசிய வாதிகள் போன்ற கூட்டத்தார்களிடமே ஆகும்.

மனிதர்களுக்கு துன்பமிழைத்து அவர்களது அமைதியைக் கெடுத்து ஏமாற்றி வஞ்சித்துவாழும் கூட்டங்கள் மேற்கண்ட கூட்டங்களே யாகும்.

இது அந்தந்தத் துறையைக் கைக்கொண்ட ஆட்களை மாத்திரமல்லாமல், அந்தத் துறைகளுக்கே ரத்தமும், சதையும், எலும்பும் போலக் கலந்திருக்கும் காரியங்களுமாகும்.

இந்தக் கூட்டத்தாரைக் கண்டு எந்த மகனும் அதையைப்படுவதேயில்லை. இவர்களிடத்தில் மக்கள் வெறுப்புக் காட்டுவதுமில்லை. அதற்குப் பதிலாக இந்தக் கூட்டத்தாருக்குத்தான் நாட்டிலே மக்களிடம் செல்வாக்கும் மதிப்பும், இருந்து வருகின்றது. மனித சமூகத்திற்கு எலும்புருக்கி வியாதிபோன்ற இந்தக்

கூட்டம் மக்களிடம் ஆதிக்கம் செலுத்தி வருவது என்பது மக்களின் அறிவீனத்தையும் பலமற்ற தன்மையையும் காட்டுவதல்லாமல் வேறில்லை.

வாழ்க்கைத் துறையின் ஒழுக்கம்தான் இம்மாதிரி இருக்கின்றதென்றால் மற்றபடி பக்தி, பரமார்த்திகம், ஆத்மார்த்தம், ஆசாரத்துவம், மகாத்மாத்துவம் என்பவை முதலான துறைகளிலாவது ஒழுக்கம் என்பதைக் காண முடிகின்றதா என்பதை சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

அவையும் இப்படித்தான் இருக்கின்றன என்பதே நமது அபிப்பிராயம்.

இந்நிலையில் நாம் கூறிவரும் ஒழுக்கம் என்னவென்றால் நம்மிடம் பிறர் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும்? பிறர் நம்மை எப்படி மதிக்க வேண்டும்? என்று நினைக்கிறோமோ அதுவும், மற்றும் என்ன என்னவெல்லாம் நாம் பிறரிடம் இருந்து எதிர்ப்பார்க்கிறோமோ அவைகள் அனைத்தையும் நாம் பிறருக்கு அளிக்கவேண்டும், நம்மிடம் இருந்து பிறர் எதிர்பார்க்க உரிமையுண்டு என்று எண்ணி அதன்படி நடப்பதுதான் “ஒழுக்கம்” என்று சொல்லுகின்றோம்.

2. நாஸ்திகம் என்றால் என்ன?

உலகத்திலேயே நாஸ்திகம் என்று சொல்லப்படும் வார்த்தையானது அநேகமாய் பெரும்பான்மையான மக்களால் வெறுக்கப்படக் கூடியதாக இருந்து வருகின்றது. காரணம் என்னவென்று பார்ப்போமானால் அவ்வார்த்தையில் ‘கடவுள் என்பது இல்லை’ என்கிற பொருள் அடங்கியிருப்பதாகக் கொள்வதே

யாகும். மக்கள், கடவுள் இல்லை என்று சொல்லப் படுவதைப்பற்றி மாத்திரமே ஆத்திரப்படவும், வெறுப்புக்கொள்ளவும் புரோகிதர்கள், பாதிரிகள், மௌல்விகள், பண்டிதர்கள் என்பவர்களால் கற்பிக்கப்பட்டு விட்டார்களே தவிர, கடவுள் என்பதைப்பற்றிய விளக்கம் யாருக்கும் தெளிவாக்கப்படாமல் இருப்பதோடு அது (கடவுள் என்பது) மனத்திற்கும், புத்திக்கும் எட்டாதது என்பதாகவும், அப்படிப்பட்ட ஒன்றை நம்பித்தான் ஆகவேண்டும் என்றும் நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்பட்டு விட்டது. இப்படி இருந்தபோதிலும் என்றையத்கீனம் கடவுள் என்கிற ஒரு வஸ்து உண்டு என்று கற்பிக்கப்பட்டதோ அன்று முதலே கடவுள் இல்லை என்கின்ற வாதமும் ஏற்பட்டு வெகு காலமாகவே இவ்வாதப் பிரதிவாதம் நடந்து வருவதோடு நாளிதுவரை முடிவுபெற முடியாமலே இருந்து வருகின்றது.

கடவுள் இல்லை என்று சொல்லும்படியான பல மதங்களும் கூட உலகில் உள்ளன. உதாரணமாக சூனிய மதம், நிரீஸ்வர மதம், உலகாயுத மதம், (Materialism) நாஸ்திக மதம் என்பன போன்ற பல உண்டு என்றாலும் கடவுள் என்பதாக ஒன்று இல்லை என்கின்ற ஒரு கிளர்ச்சி வலுத்து அதை அமுலுக்குக் கொண்டுவந்து மற்றும் உலகமெங்கும் அக்கொள்கையைப் பரப்ப பிரசாரமும் செய்ய ஏற்பாடுகள் சாதாரணமாக இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டில்தான் தைரியமாகவும், பலமாகவும் செய்ய முடிந்து வருகின்றதென்பதாகவும் தெரியவருகின்றது.

ஏனெனில் இதுவரையில் உலகத்தில் எந்த நாடும் பெரிதும் புரோகிதக் கூட்டத்தாரின் ஆதிக்கத்திலும், கடவுள் பிரசாரத்தின் பெயரால் கௌரவமும், வயிற்றுப் பிழைப்பும் நடத்தி வந்தவர்களின் ஆதிக்கத்திலும் இருந்து வந்ததாலும், உலகத்திலுள்ள அரசாங்கங்களும், மதத்துடனும், கடவுளுடனும் பிணைக்கப்பட்டே இருந்ததாலும், கடவுளை மறுக்கும் அபிப்பிரா

யத்திற்கோ, கூட்டத்திற்கோ நாட்டில் ஆதரவு இல்லாமல் போனதோடு அவர்கள் மீது தோஷமும் கற்பிக்கப்பட்டு அந்த அபிப்பிராயம் வலுக்க முடியாமலும், பரவ முடியாமலும் போய் விட்டது ஆனால் இந்த நூற்றாண்டில் கடவுள் மறுப்பு என்பது பாமர மக்களுக்குள் ஒருவித வெறுப்பும், அதிருப்தியும் தரக்கூடியதாயிருந்தாலும் மற்றும் கடவுள் பேரால் அல்லது கடவுள் சம்பந்தமான மோட்சம், சாஸ்திரம், கதை, புராணம், பிரசாரம் ஆகியவைகளின் பேரால் வாழ்வை ஏற்படுத்திக்கொண்டவர்களுக்கு மிகுதியும் ஆத்திரத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயிருந்தாலும் நடுநிலையுள்ள அறிஞர்களால் இவ்விஷயம் ஆராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கி ஆலோசிக்கப்பட்டு வருவதும், அவ்வித அபிப்பிராயக் காரர்களைப் பெரிதும் அறிவாளிகள் என்றும், நூனவான்கள் என்றும், சொல்லுவதும் மதிப்பதுமாய் இருந்து வருகின்றன. மேல் நாட்டு அறிவாளிகள் என்று சொல்லப்படுபவர்களுக்குள் இன்றும் அநேகர் நாஸ்திகர்களாகத்தான் இருந்து வருகிறார்கள். அதுமாத்திரமல்லாமல் இங்கிலாந்து அமெரிக்கா, ஐரோப்பா, ருஷியா, சைனா முதலாகிய இடங்களின் முக்கிய பட்டணங்களில் கடவுளை நிலைப்படுத்தும் மதங்களை எதிர்க்கவும் நாஸ்திகத்தைப் பரப்பவும் என்றே பல ஸ்தாபனங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு அவற்றிற்காக பத்திரிகைகள் துண்டுப் பிரசுரங்கள் முதலியவைகள் செய்யப்பட்டும் வருகின்றன.

குறிப்பாக அமெரிக்காவில் நியூயார்க் என்கின்ற பட்டணத்தில் “நாஸ்திகத்தை உலகமெங்கும் வியாபிக்கச் செய்வதற்கான சங்கம்” என்னும் பெயரால் ஒரு ஸ்தாபனத்தை ஏற்பாடு செய்து அதன்மூலம் பல வருஷங்களாக நல்ல வேலைகள் மும்முரமாய் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அங்கிருந்து நமக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கும் அறிக்கையின்படி அச்சங்கமானது பிரசாரத்திற்காகவும், துண்டுப்பிரசுர விநியோகத்திற்காகவும் வருஷம் ஒன்றுக்கு ஐம்பது ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேலாகவே செலவு செய்து வந்திருக்கின்றது.

‘கிறிஸ்து மதம் வெடிப்புக் கண்டுவிட்டது’ என்கின்ற பேராலும், “மதம் என்றால் என்ன?”, “கடவுள் என்றால் என்ன?” “கடவுள் இல்லாத முற்போக்கு” ஆகிய இவைபோன்ற தலைப்புகளால் பல லட்சக் கணக்கான துண்டுப் பிரசுரங்கள் அச்சிட்டு வெளியாக்கப்பட்டிருப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. சங்க அங்கத்தினர்கள் வருஷத்திற்கு வருஷம் 100க்கு 50 வீதம் உயர்ந்துகொண்டு வருவதுடன் பல இடங்களில் கிளை ஸ்தாபனங்கள் ஏற்பட்டு வெளிநாடுகளிலுங் கூட பிரசாரங்கள் செய்யப்பட்டு வருவதாய்க் காணப்படுகிறது வேறு மொழிகள் மூலமும் சைனா முதலிய இடங்களுக்கு ஆட்களை அனுப்பி இதுபோன்ற பிரசாரமும் துண்டுப் பிரசுரங்களும் நடைபெற்று வந்திருப்பதாகவும் காணப்படுவதோடு ஒவ்வொரு கனவானும் ஒவ்வொரு வேலையை ஏற்றுக்கொண்டு திருப்தி தரத்தக்க அளவு பிரசாரம் செய்திருப்பதாயும் காணப்படுகின்றது. இதன் தலைமைக் காரியாலயம் அமெரிக்காவிலுள்ள நியூயார்க் பட்டணத்தில் 14வது வீதி, 307 E நெம்பர் கட்டிடத்தில் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் சேர விரும்பும் அங்கத்தினருக்கு வருட சந்தா ஒரு டாலர் அல்லது முன்று ரூபாயாகும் என்பதாகவும் காணப்படுகிறது.

இப்படியே லண்டன் பட்டணத்தில் சில ஸ்தாபனங்கள் அதாவது “தாராள நினைப்புக்காரர்கள் சங்கம்” என்றும், “அறிவாளிகள் சங்கம்” என்றும், “உண்மை நாடுவோர் சங்கம்” என்றும், பல சங்கங்கள் ஏற்படுத்தி அது பாலவே பிரசாரமும் செய்யப்பட்டு வருகின்றன இச் சங்கங்களில் சிலவற்றின் வயது 60, 70க்குமேல் ஆகியிருந்த போதிலும் அவைகள் இப்போதுதான் மிக்க பிரபலமாயும், செல்வாக்காயும் நடைபெற்று வருகின்றதாக அறிவிக்கப்படுகின்றது.

இவற்றில் கலந்துள்ள நபர்களில் உலகத்திலே மிக்க அறிவாளிகள், ஔரஜாதந்திரிகள் என்று சொல்லப்

பட்ட பெரியோர்களே அதிகமாயிருக்கின்றார்கள். ஆகவே நாஸ்திகப் பிரசாரம் உலகில் சகஜமாகவும் செல்வாக்காகவும் நடைபெறுகின்றன என்பதைத் தெரிவிக்கவே இவற்றை மேற்கொள்காகக் குறிப்பிட்டோம்

இனி அதனால் ஏற்படும் கெடுதிகள் என்ன? நன்மைகள் என்ன? என்பதைப்பற்றி யோசிப்போம். சாதாரணமாக “மனிதன் நாஸ்திகனாயிருந்தால், அதாவது கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவனாயிருந்தால் ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்கு அடங்கி நடக்கமாட்டான் என்றும், திருடு, பொய், மோசம், தூது, ஒருவன் சொத்தை ஒருவன் அபகரித்தல், பூறை தவறிக் லத்தல், மக்களை இம்சித்தல் முதலாகிய காரியங்களைச் செய்யப் பயப்படமாட்டான்” என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இதைப்பற்றி கவனிக்கு முன்பு, உண்மையான கருத்தில் இந்தக் கடவுள் நம்பிக்கை உள்ள மனிதன் எவனாவது உலகில் இருக்கின்றானா? என்பதை முதலில் யோசிப்போம்

சாதாரணமாக, கடவுள் என்கிற பதத்திற்கு மக்களில் பெரும்பான்மையோர்கள் கருதிக்கொண்டிருக்கும் கருத்து என்னவெனில் சர்வ சக்யம்—அதாவது உலகம், உலகத்திலுள்ள ஜீவராசிகள், புலபூண்டு, தாவரங்கள் முதலிய யாவும் தனது இச்சையால் உண்டாக்கப்பட்டு தனது சக்தியால் இயங்கச் செய்யப்படுகின்றதானதும், எங்கும் வியாபித்திருப்பதானதும், சர்வ ஜீவராசிகளையும் ரட்சிக்கும் தன்மையுடையதானதும், எல்லாவற்றையும் சமமாய்ப் பார்ப்பதானதும், சுருக்கம் ய்ச் சொல்வதானால் அவனன்றி (அக்கடவுள் சித்தம் அன்றி) ஒரு அணுவும் அசையாத தான சக்தியுடையதானது என்பதாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் இக்கருத்து சரியா, தப்பா, என்று யோசிப்பதற்கு முன்னும், இப்படி ஒரு வஸ்து இருக்கின்றதா? இல்லையா? என்று முடிவு செய்வதற்குமுன்னும், இப்படி மக்கள் எண்ணிக்கொண்டிருப்பதானது

உலகத்திற்கு நன்மையா? தீமையா? என்று முடிவு செய்வதற்கு முன்னும், இந்தப்படி உலகத்தில் எந்த மனிதனாவது உண்மையில் நம்பி இருக்கின்றானா? அந்தப்படி நம்பி இருப்பதற்குத் தகுந்தபடி அவனது மனம், மெய், மொழி, ஆகியவைகளால் ஏற்படும் நடவடிக்கைகள் காணப்படுன்றனவா? அதாவது எந்த மனிதனுடைய நடவடிக்கையில் இருந்தாவது மேற்கண்ட சக்தியும், குணமும் கொண்ட ஒரு வஸ்துவை நம்பி நடக்கின்ற மனிதனின் நடவடிக்கைகள் இவையென்று கருதும்படியாக இருக்கின்றனவா? என்பதையோசிப்போமானால் இதுவரை ஒரு மனிதனையாவது அம்மாதிரி நம்பிக்கையின்மீது நடக்கின்றான் என்பதாகக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்றும், அந்தப்படி ஒரு கடவுள் இருப்பதாக ஒரு மனிதன்கூட தனது வாழ்க்கையில் எண்ணியிருக்க முடிவதில்லை என்றும் தான் சொல்லவேண்டி இருக்கிறதே தவிர வேறில்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம். அதாவது, அப்படிச் சொல்லுவதானது சாதாரண மக்களிடையே மாத்திரமல்லாமல் கடவுள் பிரசாரம் செய்பவர்களிலாவது, கடவுளைக் கண்டவர்களாகச் சொல்லப்பட்டவர்களிலாவது, கடவுளுக்குச் சமமாகக் கருதும் சமயாச்சாரிகள், மதத்தைக் காப்பாற்றும் ஸ்தாபனத் தலைவர்கள் முதலாகியவர்களுக்குள்ளாவது, நாஸ்திகத்தைக் கண்டு பயந்து நடுநடுங்கித் துயரப்பட்டு கண்ணீர் வடிக்கும் ஆஸ்திகப் பண்டிதர்கள், சாஸ்திரிகள், வைதீகர்கள் முதலாகியவர்களுக்குள்ளாவது மற்றும் மகாத்மாக்கள், வேதாந்திகள், பெரியோர்கள் முதலியவர்களுக்குள்ளாவது இதுவரை ஒருவராவது இருந்ததாகவோ இருப்பதாகவோ சொல்லுவதற்கில்லை.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னை ஒரு தனி மனிதனென்றும், தனக்காகத் தான் செய்யவேண்டிய காரியம் பல உண்டு என்றும் அவற்றைத் தினமும் செய்வதாகவும், அவனவன் இஷ்டப்பட்டபடி செய்து கொண்டும், அதனதன் பலனை அடைந்து கொண்டும் அது

போலவே மற்றவர்களையும் செய்யும்படித் தூண்டிக் கொண்டும் மற்றவர்கள் செய்வதில் குணதோஷம் கற்பித்துச் சொல்லிக் கொண்டும், அதற்காக விருப்பு வெறுப்புக் காட்டிக்கொண்டும் இன்பதுன்ப துக்க மடைந்து கொண்டுந்தான் இருக்கின்றானே ஒழிய கடவுளின் சர்வ சக்தியைப்பற்றியோ, சர்வ வியாபகத்தைப் பற்றியோ, சர்வ தயாபரத்தைப் பற்றியோ, சர்வ சமத்துவத்தைப்பற்றியோ, நம்பி இருப்பவன் ஒருவனும் இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ஆகவே இதிலிருந்து அப்படிப்பட்ட ஒரு வஸ்து இல்லை என்றும், இருப்பதாகவும் யாரும் நம்பி இருக்கவில்லை என்றுதான் முடிவுகட்டவேண்டியிருக்கின்றதென்பது ஒருபக்கமிருந்தாலும், அப்படி ஒன்று இருப்பதாகக் கற்பித்து நம்பச்செய்வதினாலாகிலும், காரியத்தில் ஏதாவது—அதாவது கடவுள் நம்பிக்கையினால் ஏற்படக்கூடும் என்று கருதுகின்ற, முன் சொன்ன காரியங்களாவது நடக்கின்றதா? என்று பார்த்தால் திருடாதவன், பொய் சொல்லாதவன், பிறர் பொருளை வஞ்சிக்காதவன், முறைதவறிக் கலவி செய்யாதவன், பிறருக்கு இம்சை கொடுக்காதவன் முதலாகிய காரியங்களைச் செய்யாதவன் என்பவன் ஒருவனைக்கூடக் காண முடிவதில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது. அன்றியும் திருடு, வஞ்சகம், பொய், முறைதவறிக் கலத்தல் முதலாகிய காரியங்கள் எவை என்று தீர்மானிப்பதே கஷ்டமான காரியமாயிருக்கின்றது என்றாலும், மக்கள் எதை எதை மேற்கண்ட மாதிரி குணங்கள் என்று கருதுகின்றார்களோ அதைச் செய்யாமல் இருக்க இந்த எண்ணத்தையும் நம்பிக்கையும் உண்டாக்குவதாலோ, நிலைநிறுத்துவதாலோ முடிகின்றதா? என்பதுதான் இங்கு யோசிக்கத்தக்கதாகும்.

இது ஒருபுறமிருக்க, மேற்கண்ட —அதாவது கடவுள் என்பதற்குக் கற்பிக்கப்பட்ட குணங்கள்

உடையதான் ஒரு கடவுள் என்பது இல்லை என்றும், அல்லது இருக்க முடியாது என்றும் கருதுகின்றவர்களிடத்திலாவது அந்தப்படி கருதிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்று பிறரால் கருதப்படுகின்றவர் எளித்திலாவது, முன் சொல்லப்பட்ட திருடு, பொய், வஞ்சகம், பிறரை இம்சிப்பது முதலிய குணங்கள், கடவுள் நம்பிக்கைக் காரர்களைவிட (ஆஸ்திகர்களைவிட) அதிகமாய் இருப்பதாகவாவது அல்லது பிற மக்களுக்கு ஆஸ்திகர்களைப் போன்ற நன்மை செய்யவில்லை என்றாவது சொல்ல முடியுமா என்று பார்த்தால் அதுவும் முடியாத காரியமாய்த்தான் காணப்படுகின்றதே ஒழிய வேறில்லை.

மக்களில் பலருக்கு ஆராய்ச்சி முயற்சியும், பகுத்தறிவும் இல்லாத காரணத்தால் கடவுள் என்னும் விஷயத்தில், மேற்கண்ட விதமான காரியங்களைப் பற்றி யெல்லாம் யோசனை செய்து பார்ப்பதை விட்டு விட்டு தனக்கே புரியாதபடி ஒன்றை நினைத்துக் கொண்டு “கடவுள் உண்டா? இல்லையா?” என்று கேட்பதும்,

“கடவுளை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றாயா? இல்லையா?” என்று கேட்பதும்,

“கடவுள் இல்லாமலிருந்தால் மக்களில் ஒருவருக்கு கொருவர் ஏன் வித்தியாசமாயிருக்க வேண்டும்?”

“ஒருவர் பணக்காரராகவும் ஒருவர் ஏழையாகவும் ஏன் இருக்கவேண்டும்?”

“ஒருவன், கூன், குருடு, நொண்டி, குஷ்டரோகி முதலியவனாகியும் ஒருவன் நல்ல திடசரீரியாகவும் ஏன் இருக்கவேண்டும்?”

“ஒருவனுக்கு ஏன் பத்துப்பிள்ளை? ஒருவனுக்கு ஏன் நாலு பிள்ளை? ஒருவனுக்கு ஏன்பிள்ளை இல்லை?” என்றும்,

“இருவர் ஒரே காலத்தில் தனித்தனியாக வியாபாரம் ஆரம்பித்தால் ஒருவர் நஷ்டமும், ஒருவர் லாபமும் ஏன் அடையவேண்டும்?” என்பது போன்ற கேள்விகளைக் கேட்டு அதன் மூலம் மேற்கண்ட குணங்கள் கொண்ட கடவுள் என்பதாக ஒன்று உண்டு என்று மெய்ப்பிக்க முயற்சிசெய்கிறார்கள். இம்மாதிரி கேள்விக்காரர்களை பகுத்தறிவு இல்லாதவர்கள், ஆராய்ச்சி சக்தி இல்லாதவர்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டுமே தவிர வேறு ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை.

இப்படிப்பட்ட கேள்வி கேட்பவர்களை ஒரே ஒரு பதிலில் வாயடைக்கவேண்டுமானால், இம்மாதிரியாகத் தோற்றங்களில் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசங்கள் காணப்படுவதாலேயே (மேற்கண்ட குணமுடைய) கடவுள் என்பதாக ஒன்று இல்லையென்று சொல்லி விடலாம்.

எப்படியெனில் சர்வ சக்தியுடைய கடவுள் ஒருவர் இருந்து, சர்வத்திலும் புகுந்து சர்வத்தையும் ஒன்று போலப் பார்ப்பவராயிருந்தால், சர்வத்தையும் ஒன்று போலவே சிருஷ்டித்திருக்கலாமன்றோ? வேறு வேறாகக் காணப்படுவதாலேயே சர்வ சக்தியும், சர்வ வியாபகமும், சமத்துவமும் கொண்ட கடவுள் என்பதாக ஒன்று இல்லை என்பதுதான் பதிலாகும்.

ஏனெனில் நொண்டிக்கும், முடவனுக்கும், நல்ல வனுக்கும், கஷ்டப்படுபவனுக்கும், கஷ்டப்படுத்துகிற வனுக்கும் “கடவுளே” காரணஸ்தனாயிருந்தால் கடவுளை சர்வ தயாபரத்துவமுடையவனென்றும், பாரபட்சமில்லாத சர்வ சமத்துவ குணமுடையவனென்றும், எப்படிச் சொல்ல முடியும்? இந்தப்படி பகுத்தறிவைக் கொண்டு சொல்லக்கூடிய சமாதானங்கள் ஒரு புறமிருக்க ஆராய்ச்சியைக் கொண்டு அறியக்கூடிய சமாதானங்களைப்பற்றி சற்று கவனிப்போம். ஒரே கையால் கைநிறைய அரிசியை அள்ளி அள்ளி

வேறாய் வைத்து ஒவ்வொரு தடவை அள்ளிய அரிசியைத் தனித்தனியாய் எண்ணிப்பார்த்தால் அவற்றுள் ஒன்றுக்கொன்று எண்ணிக்கை வித்தியாசமிருப்பானேன்? அதே மனிதன் அதே கையால் அதே நிமிஷத்தில் அதே குவியலிலிருந்து அள்ளினவைகள் ஏன் வித்தியாசப்படுகின்றது? ஒரே பூமியில் ஒரே வினாடியில் விதைக்கும் ஒரே மாதிரி விதைகள் சில முளைத்தும் சில முளைக்காமலும் முளைத்தவைகளில் சில வளராமல் கூழையாகவும், சில அதிக உயரமாகவும், சில அதிகமான மணிகள் கொண்ட கதிராகவும், சில குறைவான மணிகள் (தானியங்கள்) கொண்ட கதிராகவும் சில முளைத்து நன்றாய்த் தழைத்தும் ஒரு மணிகூட இல்லாத வெறும் கதிராகவும் இருக்கக் காரணமென்ன? ஒரு வினாடியில் ஒரு பூமியில் நட்பு செடிகள் ஒன்று பல கிளைகளுடனும், ஒன்று சுவல்ப கிளைகளுடனும் வளருவதும், ஒன்று பதினாயிரக்கணக்காய் காய்ப்பதும், ஒன்று நூற்றுக்கணக்காய்க் காய்ப்பதும், ஒன்று பூ விட்டு எல்லாம் கருகி உதிர்ந்துவிடுவதும், ஒன்று பூ விடாமலும் பிஞ்சு விடாமலும் வரடாயிருப்பதும் என்ன காரணம்? கடவுள் ஒருவர் இருந்தால் இவைகள் எல்லாம் அதனதன் இனத்தில் ஏன் ஒன்றுபோல் இருக்கக்கூடாது?

ஒரு சமயம் கடவுளே இந்தப்படி செய்திருப்பார் என்று சொல்வதானால் அம்மரம், செடி, தானியம் முதலியவைகள் இப்படி பலன் அடைவதற்குக்காரணம் என்ன? என்பது போன்ற கேள்விகளுக்கு என்ன சமாதானமோ அதுதான் மனிதர்கள் சம்பந்தமான கேள்விகளுக்கும் சமாதானம் என்பது தானாகவே புலப்படும்.

3. தர்மம் என்றால் என்ன ?

மனிதவாழ்க்கையில் தர்மம் என்கின்ற வார்த்தை பெரிதும் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. ஆனால் அதற்குப் பொருள் பலர் பலவிதமாகச் சொல்லியும் எழுதியும் வருகிறார்கள். ஆனால் சாதாரணமாக தர்மம் என்பதற்குப் பொருள் கூறும்போது தர்மம் என்பது ஒரு மனிதனின் கடமைக்கும், மனிதனின் இயற்கைத் தன்மைக்கும்; ஒரு மனிதன் மற்றொரு மனிதனிடம் செய்யவேண்டிய உதவிக்கும், மற்றும் ஒரு மனிதன் ஆத்மார்த்த சாதனம் என்னும் நலமடைவதற்குச் செய்யவேண்டிய கடமை என்பதற்கும், பொதுவாக இயற்கை என்பதற்கும் உபயோகப்பட்டு வருவதோடு பெரும்பாலும் பிச்சைக்காரர்களும் சோம்பேறிகளும் ஏமாற்றக்காரர்களும் பிழைப்பதற்கும் ஒரு சாதனமாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. எது எப்படி இருந்த போதிலும் நான் அதை நீங்கள் எந்த வழியில் உபயோகப்படுத்துகிறீர்கள் என்று கருதுகிறேனோ அதைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்லுகிறேன்.

அதாவது ஒரு மனிதன் மற்றொரு மனிதனுக்குச் செய்கிற உதவியை தர்மம் என்று கருதி அதையே உங்கள் கடமையாகவும் கொண்டு நடந்து வருகிறீர்கள் என்பதாகவே நினைத்து அதைப்பற்றியே சில வார்த்தைகள் சொல்லுகிறேன். ஒரு மனிதன் மற்றொரு மனிதனுக்குச் செய்யும் உபகாரம் - கடமை என்பது காலதேச வர்த்தமானத்துக்கேற்றவாறு அவ் வப்போது மாறுதலடையக்கூடிய ஒரு தன்மையுடையதல்லாமல் மற்றபடி தர்மம் என்பது ஏதோ ஒரு காலத்தில் யாராலோ யாருக்கோ குறிப்பிடப்பட்டு அதனடியே நடந்து கொண்டிருக்கவேண்டியது அல்ல வென்பதை உணர்ந்து கொண்டால்தான் நாம் உண்மையான தர்மம் செய்தவர்கள் ஆவோம் என்பதோடு

நமது தர்மமும் மக்களுக்கும் நாட்டிற்கும் பயன் படக் கூடியதாகும். அப்படிக்கில்லாமல் “நமது பெரியோர்கள் செய்து வந்தார்கள், முன்னோர்கள் சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள், அவதாரங்களும் ஆச்சாரியர்களும் எழுதி வைத்தார்கள், வெகுகாலமாக நடந்து வருகிறது, அநேகம் பேர்களும் செய்துவருகிறார்கள்,” என்கின்றதான காரணங்களை வைத்துக் கொண்டு கண்மூடித்தனமாக அதன் பலர பலன்களைக்கவனியாமல் செய்து கொண்டிருப்பது வீண் வேலையாகும்.

ஏனெனில் ஒரு காலத்தில் தர்மம் என்று சொல்லப்படுவது மற்றொரு காலத்தில் முட்டாள்தனமாகத் தோன்றப்படுவதை நேரில் பார்க்கிறோம். உதாரணமாக ஒரு மனிதன் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்துப் பணம் சேகரித்து அவற்றைப் பார்ப்பனர்கட்கு அள்ளிக் கொடுத்து ஆசீர்வாதம் பெறுவது மனிதனுடைய கடமையான தர்மம் என்று கருதப்பட்டு வந்தது. ஆனால் அவை இன்றையதினம் சுத்த முட்டாள்தனம் என்றும் ஏமாந்ததனம் என்றும் தோன்றிவிட்டது. அதுபோலவே ஏழைகளை ஏமாற்றிக் கொடுமைப்படுத்திச் சம்பாதித்த பணத்தைக் கொண்டு கோயில் கட்டுவது மோட்சத்தில் இடம் சம்பாதித்துக் கொள்வதற்காகச் செய்யப்படும் தர்மம் என்று கருதப்பட்டு வந்தது. ஆனால் இப்போது அதை முட்டாள்தன்மென்றும், தேசத்திற்கு கெடுதியை விளைவிக்கத்தக்கதான தேசத்தரோகமென்றும் தோன்றி அநேகர்களுக்கு பள்ளிக்கூடம், தொழிற்சாலை, வைத்தியசாலை முதலியவைகட்கு உபயோகப்படுத்த வேண்டியது முக்கியமான தர்மம் என்று தோன்றி விட்டது. ஒரு காலத்தில் மூன்று வேளை குளித்து நான்கு வேளை சாப்பிட்டு விட்டு சாம்பலையும் மண்ணையும் பூசிக் கொண்டு உருத்திராட்சத்தையும் துளசிமணியையும்

உருட்டுவது தர்மம் என்று நினைக்கப்பட்டது. ஆனால் இப்போது அது திருடர்களுடையவும் சோம்பேறிகளுடையவும் வேலை என்று நினைத்து அப்படிப்பட்ட மனிதர்களிடம் வெறுப்பு ஏற்பட்டு இரண்டு வேளையும் உடலை வருத்திக் கஷ்டப்பட்டு சாப்பிடுகிறவர்களிடம் இரக்கமும், அன்பும், நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டு விட்டது. ஒரு காலத்தில் கள்ளையும் சாராயத்தையும் குடிக்கக்கூடியதாகவும், ஆட்டையும் எருமையையும் பலியாகச் சாப்பிடக்கூடியதாகவும் உள்ள குணங்கள் கற்பிக்கப்பட்ட சாமி என்பதைக் கும்பிட்டுக்கொண்டு, அவைகளை அதற்கு வைத்துப் படைத்துக்கொண்டு, தாங்களும் சாப்பிடுவது கடவுள் வணக்கத் தர்மமென்று கருதப்பட்டு வந்தது. இப்பொழுது அவைகள் காட்டுமிராண்டித்தனமென்று உணர்ந்து மக்களுக்கு உணர்த்தப்பட்டு வருகிறது. மற்றும் ஒரு கூட்டத்தாருக்கு ஆடும் பன்றியும் தின்பது தர்மமாயிருக்கிறது. இன்னொரு கூட்டத்தாருக்கு மாடு தின்பது தர்மமாக இருக்கிறது. பன்றி தின்பது அதர்மமாக இருக்கின்றது. வேறொரு கூட்டத்தாருக்கு எந்த ஜெந்துவையும் சாப்பிடுவது தர்மமாயிருக்கிறது. பிறிதொரு கூட்டத்தாருக்கு எந்த ஜெந்துவையானாலும் சாப்பிடுவது அதர்மமாயிருக்கிறது.

ஒரு மதக்காரருக்கே மதக்கொள்கைப்படி கள்ளு, சாராயம் குடிப்பது தர்மமாயிருக்கிறது. வேறொரு மதக்காரருக்கு அவைகளைத் தொடுவதுகூட அதர்மமாயிருக்கிறது. ஒரு கூட்டத்தாருக்கு மனிதனை மனிதன் தொடுவது தீட்டாகக் கருதப்படுகிறது. இன்னொரு கூட்டத்தாருக்கு யாரைத் தொட்டாலும் தீட்டில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அதுபோலவே விவாக சம்பந்தமுறையிலும் ஒரு கூட்டத்தார் அத்தை பெண்ணை மணக்கிறார்கள். மற்றொரு கூட்டத்தார் சித்தப்பன் பெரியப்பன் பெண்ணை மணக்கிறார்கள்.

பிறிதொரு கூட்டத்தார் சிறிய தாயார் பெண்ணை மணக்கிறார்கள். இனியொரு கூட்டத்தார் மாமன் பெண்ணை மணக்கிறார்கள். ஒரு வகுப்பார் தங்கையை மணக்கிறார்கள். வேறொரு கூட்டத்தார் யாரையும் மணந்துகொள்கிறார்கள். மற்றொரு கூட்டத்தார் விபசாரத்தனத்தை வெறுக்கிறார்கள். இன்னொரு கூட்டத்தார் விபசாரத்தை தங்கள் குல தர்மமாகக் கொள்ளுகிறார்கள். வேறொரு கூட்டத்தார் பார்ப்பனர்களை யோக்கியமற்றவர்களென்று வெறுக்கிறார்கள். மற்றொரு கூட்டத்தார் பார்ப்பனர்களைப் புணருவது மோட்ச சாதனம் என்று கருதுகிறார்கள். இப்படி எத்தனையோ விதமாக ஒன்றுக்கொன்று விபரீதமான முறைகள் தர்மமாகக் காணப்படுகிறது. மேலும் இதுபோலவே சாஸ்திர விஷயங்களிலும் ஒரு காலத்தில் மனித சமுதாயத்திற்கு கடவுளால் அளிக் கப்பட்ட தர்மமென்று சொல்லுகிற மனுதர்ம சாஸ்திரம் வெகு பக்தி சிரத்தையோடு பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. இப்போது அது சுயநலக்காரர்களின், குழ்ச்சிக்காரர்களின் அயோக்கியத்தனமான செய்கையென்று நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தப்படுகிறது. இதுபோலவே காலத்திற்கும் தேசத்திற்கும் அறிவிற்கும் தகுந்தபடி தருமங்கள் மாறுவது சகஜமாயிக் கிறது.

ஆகையினால் தருமமென்கின்ற விஷயத்தில் அறிவைச் மிக செலுத்தி உலகத்தை யெல்லாம் நன்றாய் ஆராய்ந்தறிந்து மிக்க அவசியமென்றும், பயன்படத் தக்கது எதுவென்றும், தெரிந்து செய்வதுதான் உண்மையான தருமமாகும்.

4. மதவெறி

உலகில் மதங்கள் என்பவைகள் ஏற்பட்டு பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் ஆகி இருந்தாலும் மதங்களை ஏற்படுத்தியவர்கள் எல்லாம், அல்லது மதங்களின் மூல புருஷர்கள் எல்லாம் தெய்வீகசக்தி பொருந்தியவர்களாயும் தெய்வ சம்பந்தமுடையவர்களாயும், தீர்க்கதரிசன ஞானமுள்ள மகாத்மாக்களாயும் இருந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டும் எல்லா மதக் கட்டளைகளும் தெய்வங்களாலேயே மூல புருஷர்கள் மூலம் உலகத்திற்கு இறக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டும் இருந்தாலும், சதாசர்வகாலமும் அந்த அந்த மதப் பிரசாரம் செய்யப்படாவிட்டால் மதம் ஒழிந்து போய் விடுமே என்கின்ற பயம் இன்று உலகிலுள்ள எல்லா மதஸ்தர்களிடமும் ஆதி முதல் இன்றுவரை இருந்துதான் வருகின்றது. இந்த அபிப்பிராயத்திலும், காரியத்திலும் உலகில் இன்ன மதம் உயர்வு, இன்ன மதம் தாழ்வு என்று சொல்லுவதற்கில்லை.

சாதாரணமாக ஒரு கோடி ரூபாயோ, அல்லது இரண்டு கோடி ரூபாயோ கையில் வைத்துக்கொண்டு ஆயிரம் ஆட்களையோ அல்லது இரண்டாயிரம் ஆட்களையோ நியமித்து 5, 6 பாஷைகளில் பத்திரிகைகளையும் வைத்துக்கொண்டு ஏதோ ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட மிருகத்தின் பேரால் ஒரு மதத்தைக் கற்பித்து அம்மிருகத்துக்குச் சில “தெய்வீகத்தன்மை”யைக் கற்பித்து அது பல “அற்புதங்கள்” செய்ததாக ஆபாசமானதும், பொருத்தமற்றதுமாயிருந்தாலும் கதைகளைக் கட்டிவிட்டு பிரசாரங்கள் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டால் கண்டிப்பாக சில வருஷத்திற்குள் லட்சக்கணக்கான மக்களை அம் மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்களாகச் செய்து விடலாம். பிறகு அந்த மதத்தை எவனாவது குற்றம்

சொல்லுவானேயால் அவன் தண்டிக்கப்படவோ, வையப்படவோ, அடிக்கப்படவோ, அம் மதக்காரர்களால் கொலை செய்யப்படவோ ஆளாகும்படியும் செய்துவிடலாம்.

ஆதலால் மதங்களுக்கு ஜீவநாடிகளாக இருந்து வருவன பணமும், ஆள்பவர்களின் சலுகையும் பிரசாரமுமே அல்லாமல் அவற்றின் தெய்வீகத்தன்மையோ, உயர்ந்த தத்துவமோ, அறிவுக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் பொருந்தக்கூடிய கொள்கைகளோ என்று எந்த மதத்தையும் யாரும் சொல்லிவிட முடியாது.

“சமீப காலத்தில் ஒரு கிராமத்தில் ஒரு பெண்ணை ஒரு “பேய் பிடிததுக்கொண்டது” என்று அந்த பெண்ணும் தலைவிரித்து ஆடத் தொடங்கினாள். அதற்காக ஒரு பேயோட்டியைக் கூப்பிட்டு அந்தப் பேயை ஓட்டச்சொன்னதில் அந்தப் பேயோட்டி அந்தப் பெண்ணைப் பிடித்திருக்கும் பேய் யார் என்று கண்டுபிடிப்பதில் 2-நாள் செலவழித்துக் கடைசியாக “5, 6 வருஷத்திற்கு முன்னால் அவ்வூர் கிணற்றில் விழுந்து செத்துப்போன ஒரு மராட்டியன் அடுத்த ஜன்மத்தில் நாயாய்ப் பிறந்து இந்தப் பெண் வீட்டில் வெகு செல்லமாய் வளர்ந்து இந்தப் பெண்ணிடமும் மிக அன்பாய் இருந்து ஆறு மாதத்திற்கு முன் அதுவும் கிணற்றில் விழுந்து செத்துப்போனதால் அது பேயாகி இப்போது அந்தப் பெண்ணைப் பிடித்துக் கொண்டது” என்று சொன்னான். இதை அந்த ஊர்க் காரர்கள் நம்பினார்கள் என்ற குறியை இந்தப் பெண் தெரிந்தவுடன் பேய் ஆடுபோது அடிக்கடி நாய் மாதிரி குலைப்பதும், சிற்சில சமயங்களில் மராட்டிப் பேச்சு மாதிரி பேசுவதுமாய் இருந்தான். அதுமாத்திரமல்லாமல் தன்னைப்பிடித்திருக்கும் பிசாசு நாய்ப்பிசாசு தான் என்பதைக் காட்டுவதற்காகச் சில சமயங்க

ளில் மலத்தைச் சாப்பிடவும் செய்தாள். மற்றும் வேறு பல நாய்களுக்கும் தின்பண்டம் போட்டு சதா 7, 8 நாய்களுடன் காமாதுர விளையாட்டும் விளையாடுவாள். இதைப்பார்த்த எல்லோருமே சிறிதுகூடச் சந்தேகமில்லாமல் இந்தப் பெண்ணைப் பிடித்திருப்பது நாய்ப் பிசாசுதான் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள்.”

மதங்களும் இதுபோலவேதான் தன்னை ஒரு மதக்காரன் என்று காட்டிக்கொள்ள வேண்டுமானால் மதக்குருக்கள், அல்லது மதகர்த்தர்கள், அல்லது மதப்பிரசாரர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் என்ன சொல்லுகின்றார்களோ, எப்படி நடந்தால் மத பக்தி உடையவன் என்று சொல்லுவார்களோ அந்தப் படி நடக்கத்தான் ஒவ்வொரு மத பக்தனும் ஆசைப்படுகிறான்.

மதம் நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டதென்றும், சைன்சுக்கும் மதத்துக்கும் சம்பந்தம் பார்க்கக்கூடாதென்றும், பகுத்தறிவு வேறு, மதக்கோட்பாடு வேறு என்றும், இந்தக்காலம் வேறு, அந்தக்காலம் வேறு என்றும், பெரியோர்கள் நியமனங்களுக்குக் காரணகாரியங்கள் விசாரிக்கக்கூடாது என்றும், “ரிஷிமூலம், நதி மூலம்” பார்க்கக்கூடாது என்றும், எல்லா மதக்காரர்களும் சொல்லிவிடுவதால் உலகில் மதத்தின்பேரால் எந்த மூடனும் எதையும் சொல்லித் தப்பித்துக்கொள்ளலாம் என்கின்ற தைரியத்தின்மீதே மத அபாசமும், மத அயோக்கியத்தனங்களும் உலகில் நிலைத்து வருகின்றன. இந்த லட்சணத்தில் உள்ள மதங்களுக்கு ஆள் பிடிக்கவேண்டும் என்கின்ற ஆர்வத்தின்மீது மதமாற்றப் பிரசாரங்களும் நடந்து வருகின்றன என்றால், இது “புழுத்ததின் மீது நாய் விட்டையிட்டது” என்கின்ற பழமொழிப்படி மனிதர்களை மேலும்

மேலும் மூடர்களாக்குவதாகவே இருந்து வருகின்றதே அன்றி இதில் நாணையமோ, உயர்வோ இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. சாதாரணமாக இந்திய மக்களில் 100க்கு 92 பேர்கள் தற்குறிகள்; எழுதப் படிக்கத் தெரியாத பாமரமக்கள்! இவர்களிலும் 100க்கு 90பேர்கள் நல்ல ஜீவனத்திற்கு மார்க்கமில்லாமல் வயிற்றுப்பிழைப்புக்கு எதையும் செய்யலாமென்று கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறவர்கள். இப்படிப்பட்ட இவர்களிடத்தில் எது சொன்னால் ஏறாது? என்ன சொன்னாலும் நம்பும் சக்தி எழுத்து வாசனை அறியாத மூடர்களுக்கே அதிகம். ஆதலால் இப்படிப்பட்ட ஜனங்களிடம் மதப்பிரசாரம் செய்து மத மாற்றுதல் வேட்டை ஆடுவது என்பது யாவருக்கும் சுலபமான காரியமாகும்.

இந்திய மக்களின் கல்வி அறிவு வாசனையற்ற தன்மையும், பாமரத்தன்மையும், அடிமைத் தன்மையும், எல்லாம் சேர்ந்து உலகத்தில் வேறு எந்த தேசத்திலும் இல்லாத அவ்வளவு மதங்களும், மத வேற்றுமைகளும், மத மாற்றங்களும், தாண்டவபாடுகின்றன. இந்தியாவில் இந்துக்கள் கிறிஸ்துவர்கள், முஸ்லீம்கள், புத்தர்கள், யூதர்கள், பாரசீகர்கள், சீக்கியர்கள், ஆரிய சமাজிகள், வைணவர்கள், சைவர்கள், ஸ்மார்த்தர்கள் முதலிய கடவுள் மாறுபாடுள்ளவர்களும், மத கர்த்தாக்கள் மாறுபாடுள்ளவர்களும், மதக் கோட்பாடுகளின் அர்த்த மாறுபாடுள்ளவர்களுமாக எத்தனையோ பிரிவினர்கள் இருந்துகொண்டு வெகு காலமாகவே மதமாற்றுப் பிரசாரம் செய்துக்கொண்டுதான் வருகிறார்கள்.

ஆனால் இந்த மதங்களில் மனித வாழ்க்கைத் தத்துவத்தில் ஏதாவது ஒன்றுக்கொன்று பிரமாத வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றதா என்று பார்த்தால் ஒன்

றுமே காண முடியாத நிலையில்தான் இருந்து வருகின்றன.

எல்லா மதங்களுக்கும்—ஒரு கடவுள் உண்டு.

மேல் லோக முண்டு.

மோட்ச நரகமுண்டு.

ஆத்மா உண்டு.

செத்தபிறகு இந்த ஆத்மா என்கின்ற கொள்கை களிலாவது, அல்லது மனிதன் அவனவன் நன்மை தீமைக்கு ஏற்றவிதம் பலன் மோட்ச நரகம் அனுபவிப்பான் என்கின்ற கொள்கைகளிலாவது கருத்து வித்தியாசமில்லாமலே இருந்து வருகின்றது.

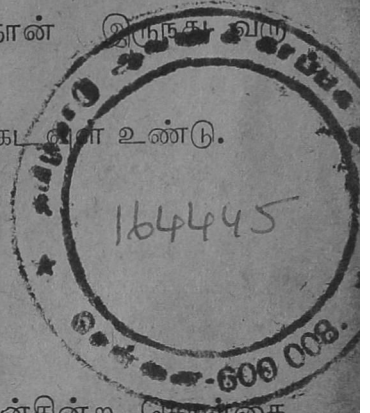
பிரத்தியட்ச அனுபவத்திலோ எல்லா மதத்திலும் “அயோக்கியர்கள்” “யோக்கியர்கள்” இருந்துதான் வருகிறார்கள்.

எல்லா மதத்திலும் ஏழைகள், பணக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்.

எல்லா மதத்திலும் உற்சவம், பண்டிகை, இருக்கின்றன.

எல்லா மதத்திலும் வணக்கம், தொழுகை, பிரார்த்தனை, ஜபம், தபம் இருக்கின்றன.

எல்லா மதக் கடவுள்களும் தொழுகை, பிரார்த்தனை, வணக்கம், பூசை ஆகியவைகளுக்குப் பலன் கொடுக்கும் என்றும், இவற்றாலேயே நாம் செய்த எப்படிப்பட்ட பாவங்களும் மன்னிக்கப்பட்டு விடலாம்

R 34

என்றும் நாம் கோரியதை அடைந்துவிடலாம் என்றும் ஓர் நம்பிக்கை இருந்ததான் வருகின்றது.

மற்றும் எல்லா மதக் கடவுள்களும் கண்களுக்குத் தோன்றாததும், மனதிற்குப் படாததும், ஆதி, அந்தம், ரூபம், குணம், பிறப்பு, இறப்பு முதலியவைகள் இல்லாதவைகளுமாகவேதான் இருக்கின்றன. எல்லா மதங்களும், “கண்களுக்குத், மனதிற்கும் தோன்றக் கூடிய எந்த வஸ்துவக்கும் ஒரு கர்த்தா இருக்கவேண்டும் என்றும், ஆனால் கண்களுக்குத், மனதிற்கும் எட்டாத ஒரு வஸ்துவாகிய கடவுளுக்கு மாத்திரம் ஒரு கர்த்தா இல்லை யென்றுமே சொல்லுகின்றன. ஒரு மதமாவது என் கடவுள் கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடியது என்றோ, என் வேதமாவது தனது கோட்பாடுகள் எல்லாம், மக்கள் எல்லோரும் ஏற்று நடக்கக் கூடியதாய் இருந்து வருகின்றது, அல்லது நடக்கக் கூடியதாய் செய்ய சக்தி உள்ளதாய் இருக்கின்றது என்றோ, சொல்ல யோக்கியதை உடையதாக இல்லை. எல்லா மதக்காரர்களுக்கும் பசி, தாகம், நித்திரை, புணர்ச்சி, இன்பம், துன்பம், ஆசை, அதிருப்தி, கவலை, போதாது என்கின்ற தரித்திர குணம் ஆகியவை ஒன்றுபோலவேதான் இருக்கின்றன. எல்லோருடைய வேதமும் கடவுளாலும் கடவுள் தன்மை உடையவர்களாலுந்தான் உண்டாக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகின்றன என்றாலும் அவை ஒன்றுக் கொன்று மாறுபட்டதாகவும் பலவற்றில் நேர்மாறான கருத்துக் கொண்டதாகவும் இருந்து வருகின்றன. எல்லா மதக்காரர்களுக்கும் ஒவ்வொருவித அடையாளம் இருக்கின்றன. இந்த நிலையில் மதப் பிரசாரத்தால், மத மாற்றத்தால் மனிதர்களுக்கு என்ன லாபம் ஏற்படும் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

சாதாரணமாக இந்தியர்களில் 8-கோடி முஸ்லீம்கள் இருக்கிறார்கள். ஒரு கோடி கிறிஸ்தவர்கள் இருக்

கிறார்கள். சுமார் 10 கோடி வைணவர்கள் இருக்கிறார்கள். 5 கோடி சைவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

“மற்றும் கலப்பு மதம் உள்ளவர்களும், மதக் குறிப்பு இல்லாதவர்களும் ஏராளமாயிருக்கிறார்கள். என்று உத்தேசமாகச் சொல்லக்கூடுமானாலும் இவர்களில் பெரும்பான்மையாகச் சமீப காலங்களில் அதாவது சுமார் 1000, 2000 வருஷங்களுக்குள் மதமாற்ற மடைந்தவர்கள் என்று சொல்லலாமானாலும் இவர்களில் வாழ்க்கையில் ஏதாவது விசேஷமோ, உயர்வோ உண்டா என்பதைச் சிந்தித்து நன்றாய் பார்ப்போமேயானால் ஒருவித மேன்மையும் எந்தஒரு தனி மதக்காரருக்கும் இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அதாவது அரசியலிலாகட்டும், பொருளியலிலாகட்டும், சமுதாய வாழ்க்கையிலாகட்டும், ஆண் பெண் தன்மையிலாகட்டும், எல்லோரும் ஒரு திட்டத்தில் இல்லாவிட்டாலும் கொள்கையில் ஒரு மாதிரியாகவே தான் இருந்து வருகின்றார்கள்.

ஆகையால் மனித சமூகத்திற்கு அவரவர்கள் வாழ்க்கையில் உள்ள கவலைகள் அற்று அதிருப்தி ஒழிந்து சாந்தியும், சந்தோஷமும் கொண்டு வாழ்வதற்கும் பொருளியலிலும், சமுதாய இயலிலும் ஆண் பெண் தன்மையிலும் சமதர்ம தத்துவம் கொண்ட வாழ்க்கை ஏற்பட இந்தியாவுக்கோ, அல்லது உலகத்துக்கோ இனி மதம் ஒழிப்புப் பிரசாரம் வேண்டுமா? அல்லது மதம் மாற்றுப் பிரசாரம் வேண்டுமா? என்பதை ஒவ்வொரு அறிவாளியும் யோசிக்க வேண்டியது முக்கிய கடமையாகும்.

மதம் மாற்றுதல் மதப்பிரசாரம் ஆகிய காரியங்களால் சமீப காலத்திற்கு முன்பு உலகிலும் குறிப்பாகத்

தென்னிந்தியாவிலும் நடந்த முட்டாள்தனமான — மூர்க்கத்தனமான பலாத்காரக் கொடுமைச் செயல்களும், கலகங்களும், அடிதடிகளும், குத்து வெட்டுகளும், கொலைகளும், சித்திரவதைகளும் எவ்வளவு என்பதற்குச் சரித்திரங்கள், புராணங்கள் பிரத்தியட்ச அனுபவங்கள், எத்தனையோ மலிந்து கிடக்கின்றன. இவைகளை யெல்லாம் உத்தேசித்தாவது இனிவரும் சுயமரியாதை அறிவியக்க சமதர்ம உலக ஆட்சியில் மத விஷயத்தைப் பற்றி ஆதரித்து எவராவது தெருவில் நின்று பேசினாலும், தெருவில் புஸ்தகங்கள் வைத்து விற்பனை செய்தாலும், பத்திரிகைகளில் எழுதினாலும் அவர்களெல்லாம் கடுமையான தண்டனைக்குள்ளாவார்கள் என்று சட்டம் செய்யப்படுமானால், உலக மக்கள் பிரிவினையற்று, குரோதமற்று, மடைமையற்று, தோளேர்டு தோள் புதைந்து தோழர்களாக வாழ முடியும் என்பதோடு மத தத்துவங்களின் பலனால் இன்று உலக மக்கள் அனுபவிக்கும் உயர்வு தாழ்வு நிலை ஒழிந்து சகல துறைகளிலும் சமத்துவத்துடன் வாழ முடியும் என்றும் வற்புறுத்திக் கூறுகிறோம். இந்த அபிப்பிராயமானது மதங்கள் தெய்வத்தினாலும் தெய்வாம்சம் பெற்றவர்களாலும் உண்டாக்கப்பட்டது என்கிற நம்பிக்கையை உண்மையாயும், உறுதியாயும், உடையவர்களுக்கு விரோதமாய் இருக்காது. அவர்கள் ஆத்திரப்படவும் மாட்டார்கள் என்றும் கருதுகிறோம். ஏனெனில் அப்படிப்பட்ட மதமானது அதாவது கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்ட மதமானது மனிதனுடைய பிரசாரம் இல்லாவிட்டால் அல்லது ஏதாவது ஒரு மனிதன் மறுத்தால் மறைந்து போகுமே அழிந்து போகுமே என்று அவர்கள் (மத பக்தர்கள்) பயப்படமாட்டார்கள்.

5. மோட்சமும் - நரகமும்

மனிதன், உடல், உயிர், மாயை எனும் முப்பொருளாக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றான் என்று சைவர்களும், பிரம்மமே மாயா சம்பந்தப்பட்டு இவ்வுலகில் ஜீவர்களாய்த் தோன்றியிருக்கிறது என்று ஸ்மார்த்தர்களும் “ஆன்மா” என்றொரு பொருளை இறைவன் சிருஷ்டித்து மனித உடலுக்குள் புகுத்தியிருக்கிறான் எனச் சில மதங்களும், இவ்வாறு ஒன்றிற்கொன்று முரணாக நாம். முன் அதிகாரங்களில் விளக்கிக்காட்டியபடி கூறி வருகின்றன. ஆனால் எல்லா மதங்களும் “ஆன்மா” செய்த நன்மை தீமைக்குத் தக்கவாறு மோட்சமும் நரகமும் எய்துமென்பதை அபிப்பிராய பேதமின்றி ஒத்துக் கொள்கின்றன. ஆனால் மோட்சமும் நரகமும் எவ்வாறு இருக்கும் என்றால் ஒவ்வொரு மதமும் ஒவ்வொரு விதமாகவே வர்ணிக்கின்றது. எந்த நாட்டான் நரகத்தைப் பற்றி எழுதியிருந்தாலும் தத்தம் நாட்டிலுள்ள கொடிய பிராணிகளும், பயங்கர உருவங்களும், கஷ்டமான அனுபவங்களும் தான் நரகத்திலே யிருப்பதாகவும், அவ்வாறே மோட்சத்திலும் தத்தம் நாட்டிலுள்ள உயர்ந்த பிராணிகளும் மரஞ்செடி, கொடி பழவர்க்கம், உணவு, பெண்கள் முதலிய போக போக்கியங்களுமிருப்பதாகவே எழுதிவைத்திருக்கின்றான்.

நரகமும் மோட்சமும் பணம் பறிப்பதற்குப் புரோகிதர்களால் கட்டப்பட்ட ஓர் கற்பனை உலகம் என்றே யாங்கருதுகின்றோம். சிறுபிள்ளைகளை “அய்ந்துகண்ணன் வருகிறான், பூச்சாண்டி வருகிறான், அழாதே! அப்படிச் செய்யாதே, இப்படி நட வாது!” என்று ஏமாற்றுவது போலவே மனிதர்களை நரகத்தைக் காட்டிப் புரோகிதர்கள் மிரட்டுவதும், சிறுபிள்ளைகளுக்கு மிட்டாய், சாக்லெட் முதலியவைகளைக் காட்டி தத்தம்

வழிக்குத் திருப்புவதுபோல மக்களிடம் மோட்சத் தைக்காட்டி பணம் பறித்து வருகிறார்கள். மேலும் முதலாளிகள் தொழிலாளிகளையும், அரசன் குடிகளையும் விளித்து ஜாக்கிரதை! நீ எஜமானத்துரோகம், ராஜத்துரோகம் செய்தால் என்றும் மீளாத கொடு நரகிலே வீழ்ந்து என்றும் துன்புறுவாய் என்று மிரட்டி அவர்களுக்குத் தங்களின் நியாயமான உரிமைகளைப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் உதிக்காமலே ஏமாற்றி விடுவதற்குத் தக்க பேராயுதமாய் நரகம் விளங்கி வருகிறது.

பொதுவாக எம் மதத்தை உற்று நோக்கினாலும் மோட்சத்தை, பணம், சாம்பல் (விபூதி,) சிலுவை, குருபக்தி, பிரார்த்தனை முதலியவைகளினால் எளிதில் பெறவழி காணலாம்.

மக்களுலகில் வறுமையும், ஏமாற்றும் அக்கிரமங்களும் இந்த மோட்ச—நரக பைத்தியத்தினாலும், பிராயச்சித்தம் என்னும் பித்தலாட்டத்தாலும் பெருகி வளர்ந்து வருகிறது என்பது! மறுக்கமுடியா உண்மையாகும்.

மோட்சமும் சுவர்க்கமும்: இன்றைய கள்ளு சாராயக்கடைகளைவிட, தாசி வேசிகள் வீடுகளைவிட மோசமானது என்பதை மக்கள் உணரும்படிச் செய்ய வேண்டும். மோட்ச—நரகம் என்பது, எப்படி திருடர்கள் பிரயாணிகளை வழிப்பறி செய்வதற்கு தனி வழியில் ஆள் அடையாளம் தெரியாமல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வந்து வழி மறித்து, மண்டையை உடைக்க தடிக்கம்பையும், ஈட்டியையும் ஆயுதமாகக் கொண்டு பொருள் பறித்துச் செல்லுகின்றார்களோ, அது போலவே பகல் வழிப்பறிக்காரர்கள் மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரயாணத்தில் வழிமறித்துப் பொருள் பறித்துப்

போகச் செய்துகொண்ட ஆயுதங்களேயாகும். ஆகையால் அதை மனிதன் முதலில் மறந்தாக வேண்டும். இந்த உலக வாழ்க்கையையும், ஒழுக்கத்தையும் மக்களுக்கு உதவி செய்வதையும் தனது அளவுக்கும், தேவைக்கும் மேற்பட்டதை அடைய ஆசைப்படாமலிருக்கவேண்டியதையே மோட்சம் என்று மக்கள் கருதவேண்டும். இந்தப்படி அளவுக்கும், தேவைக்கும் மேல் மக்களை அடையச் செய்யாமல் பார்த்துக் கொள்ளுவதையே மக்களை மோட்சத்திற்கு அனுப்பும் வேலையென்று நாம் கருத வேண்டும். மனிதன் இந்த நாட்டில் எப்படி தனது தேவைக்கும், அளவுக்கும் தகுதிக்கும் மேல் அடைய ஆசைப்படுகின்றானோ அதற்கு ஆதரவாய் இருப்பதற்காகவே மூடர்களுக்கு மேல் உலகத்தில் அவரது தகுதிக்கும், அளவுக்கும், தேவைக்கும் மேலாக அனுபவிக்க ஆசைகாட்டி, இங்கு தட்டிப் பிடுங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். மூடர்களும், பேராசைக்காரர்களுந்தான் மோட்சத்தை விரும்புவதை நாம் பல உதாரணங்களால் காணலாம். மோட்சத்தையும், தேவலோகத்தையும் பற்றி பாமர மக்களுக்குச் சொல்லப்படும் கருத்துக்களை சற்று கவனித்துப் பாருங்கள். மனிதனுக்கு எதெதில் சாதாரணமாய் ஆசை வரக்கூடுமோ அதையே தான் மோட்சத்தில் சிருஷ்டித்து இருக்கிறார்கள்.

அதாவது இங்குள்ள மனிதனுக்குப் பொருள் வேண்டும், பெண் வேண்டும், தேவையானதெல்லாம் நினைத்த மாத்திரத்தில் கிடைக்க வேண்டும், நல்ல வாலிபப் பருவம் வேண்டும், சதா இடைவிடாத போக்கியம் பெறவேண்டும், சாகாமலிருக்க வேண்டும். இந்த விஷயங்கள் மனிதனுக்கு சாகும் வரையிலும், செத்த பிறகும் அனுபவிக்கக் கூடியதாய் ஆசைப்படக்கூடியதாயிருக்கிறது என்பது யாவரும் அறிந்த தாகும்.

ஆகவே இந்தக் காரியங்களையே மேல் உலகத்தில் இருப்பதாகவும், அதை அடையக்கூடும் என்றும் ஆசையுண்டாகும்படி அதாவது மேல் உலகத்தில் எங்குபார்த்தாலும் பொன்னும், ரத்னங்களும் நிறைந்து கிடக்குமென்றும், உலகமே பொன்னுலக மென்றும் அங்கு அரம்பை, ஊர்வசி முதலாகிய தேவ கன்னிகைகள் என்பவர்கள் என்றைக்கும் வாலிபமாய் நம்பக்கத்தில் இருந்துகொண்டு நமக்கு சதா போகங்கொடுத்துக்கொண்டிருப்பார்களென்றும், காமதேனு, கற்பக விருட்சங்கள் நமக்கு எது தேவையோ அதை உடனே கொண்டுவந்து கொடுக்குமென்றும், நரை, திரை, மூப்புஇல்லையென்றும், நாம் சாமல் சிரஞ்சீவியாய் இருப்போமென்றும் சொல்லி ஏற்பாடு செய்து விட்டதால், அவைகளை மனிதன் நித்தியமாய் நம்பி இந்த உலகத்தையும், இங்குள்ள போக போக்கியங்களையும் அநித்தியமாய் எண்ணிக் கஷ்டப்பட்டு சம்பாருதித்த பொருள்களையெல்லாம் இந்த மோட்சத்திற் என்றே செலவு செய்வதுடன் நில்லாது, இதற்காக வென்று பலவிதமான அக்கிரமமான வழிகளிலும் மற்ற மக்களை வஞ்சித்தும், பட்டினி போட்டும் பொருள் பறித்தும் கூட, இதற்காகச் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கின்றது. உதாரணமாக ஏழை மக்கள் கஞ்சிக்கு அலையும்போது குடம் குடமாய்ப் பால் குடங்களைத் தினமும் கல்லின் தலையில் கொட்டி அவற்றை நாற வைப்பதின் கருத்து என்ன என்று பாருங்கள். குடியிருக்க நிழல் இல்லாமல் மக்கள் திரியும்பாது மலைகளையும், பாறைகளையும் உடைத்துக் கோட்டைகள் போல் சந்திரகாந்த மண்டபங்கள்போல், மக்கள் கோவில்கள் கட்டுவதன் கருத்து என்னவென்று பாருங்கள். எவ்விதத் தொழிலும் செய்வதற்கு மூலதனம் இல்லாமலும், தொழிலில்லாமலும் மக்கள் வயிறு வளர்க்கக் கப்பலேறி வேற்று நாட்டிற்குக் கூலிகளாய்ப் போய்ப்பொத்துப்

பொத்தென்று மாண்டு மடிந்து கொண்டிருக்கும்போது பொம்மைகளை வைத்து உற்சவம் செய்வதும், அவற்றிற்கு பத்து லக்ஷம், ஒரு கோடி, பத்துக்கோடிக் கணக்காக நகைகளும், பாத்திரங்களும், வாகனங்களும், துணிகளும், சொத்துகளும் சேர்த்துவைப்பதின் கருத்தென்னவென்று பாருங்கள். நாளுக்குநாள் வாழ்க்கை துன்பகரமாய் மாறி, ஏழைகள் மலிந்து வரும்போது ஆயிரக்கணக்காய்—ஏன்—லக்ஷக்கணக்காய் ரூபாய் செலவு செய்து கும்பாபிஷேகங்கள் செய்வதின் கருத்து என்னவென்று யோசித்துப்பாருங்கள். பூமியை உழுது கஷ்டப்பட்டு பயிர்செய்யும் குடியானவர்கள் அரை வயிற்றுக்குக்கூட போதுமான ஆகாரமில்லாமல் கஷ்டப்படும்போது, குளவிக்கல்லுக்கும், செம்பு, பித்தளை பொம்மைகளுக்கும் தினம் பத்து மூட்டை, இருபது மூட்டை, முப்பது மூட்டை போன்ற அரிசிகள் போட்டுப் பொங்கி நைவேத்தியம் செய்து பாடுபடாத சோம்பேறிகளுக்குக் குடும்பத்துடன் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் கருத்து என்ன என்று எண்ணிப் பாருங்கள். மக்களில் நூற்றுக்கு 10-பேர்களுக்குக்கூட அதாவது சராசரி படிப்பு—எழுத்து வாசனைகூட இல்லாமல் இருக்கும்போது வேத பாடசாலை, தேவாரப் பாடசாலை முதலியவைகளுக்கும், கல்லுகள், பொம்மைகள் பின்னால் நின்றுகொண்டு ஆயிரத்திற்கு ஒரு வருக்குக்கூடப் புரியாத வேதபாராயணம் முதலியவைகள் செய்யப்படுவதற்கும் லட்சக்கணக்காய் செலவு செய்ததையும், செய்யப்படுவதின் நோக்கம் என்ன என்பதையும் யோசித்துப் பாருங்கள். இப்படியாக நமது நாட்டில், இதுபோலவே எவ்வளவு காரியங்கள் நடைபெறுகின்றது என்பதை நோக்கினால் மற்ற மக்களை எவ்வளவு பாடுபடுத்தியாவது, அவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலாவது சிறிதும் லக்ஷியம் செய்யாது—நாம் மோக்ஷத்திற்குப் போகவேண்டும்; நாம் பிரபுவாய் இருக்க வேண்டும். லக்ஷுமி புத்திரராய்—ராஜாவாய்—நிரந்தர செல்வனாம்—சிரஞ்சீவியாய் இருக்க வேண்டும் என்கிற பேராசையல்லாமல் வேறு தத்துவம் அதில்

என்ன இருக்கிறது என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். இந்த மாதிரி மோகூடும் கற்பிக்கப்பட்டு அதை அடைவதே மனிதனின் முக்கிய லக்ஷியம் என்று போதிக்கப்படுகின்றன பேராசை ஜனங்கள் மலிந்திருக்கும் இந்த நாட்டில் இந்த உணர்ச்சியை அழிக்காமல் என்ன காரியம் நம்மால் செய்ய முடியும் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். ஆதலால்தான் முதலில் மோகூட உணர்ச்சி ஒழிக்கப்பட வேண்டியது அவசியம் என்று கருதுகின்றோம்.

சகோதரர்களே இந்த மோகூட உணர்ச்சி ஒழிக்கப்பட வேண்டியதைப் போலவே நரக உணர்ச்சியும் அழிக்கப்படவேண்டும். மோகூட உணர்ச்சி எப்படிப் பேராசையின் பிரதிபிம்பமோ அது போலவே நரக உணர்ச்சியும், அடிமைத் தனத்தினுடையவும் பயங்காளித்தனத்தினுடையவும், பிரதி பிம்பமாகும்: நரகத்திற்குப் பயப்படுவதாலேயே அஃதிகளுக்கு மனிதன் ஆளாகின்றான். தைரியமில்லாத கோழையாயிருக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம்விட மனிதன் சிறிதாவது முற்போக்கடைய வேண்டுமானால் எல்லாவற்றையும்விட மனிதனுக்கு விதி கர்ம பலன் என்கின்றதான் உணர்ச்சிகள் கண்டிப்பாய் ஒழியவேண்டும். விதி-கர்மபலன் என்கின்றவைகளான உணர்ச்சி இந்திய நாட்டிற் ஏற்பட்டிருக்கவில்லையானால் இன்றைய தினம் இந்தியா அநேக விஷயங்களில் ருஷியர்களுக்கு—ஏன்—இந்த உலகத்தில் உள்ள மற்ற எந்த நாட்டு மக்களின் நிலைமைக்கும் மேலாக இருந்து அநேகமாக உலக மக்களுக்கே சமத்துவத்தையும் சம இன்பத்தையும் இயற்கை இன்ப நுகர்ச்சியையும் கொடுத்து சர்வ சுதந்திரத்துடன் வாழச் செய்திருக்கும் என்று தைரியமாய்ச் சொல்லுவேன். ஆகையால் இந்த கர்ம பலனின் உணர்ச்சி, மோட்ச நரக நம்பிக்கைகள் மனிதத்தன்மைக்கு மிகவும் கேடான எதிரி என்பதை நீங்கள் நன்றாய் ஞாபகத்தில் வைக்க வேண்டும். நான் மேலே காட்டிய இந்தக் காரணங்கள் தான் இந்த உலகத்தில் நமது நாட்டை மாத்திரம்

இந்த இழிவான நிலையிலும், மீளா அடிமைத்தனத்திலும் வைத்திருக்கின்றன. இவைகள் ஒழிந்தால் தாமாகவே இந்தியா சுயமரியாதை பெற்றுவிடும், மனிதத் தன்மை அடைந்து விடும். ஆகையால் சகோதரர்களே! நீங்கள் இந்திய நாட்டின் முற்போக்கிற்கும், விடுதலைக்கும், மனிதத்தன்மைக்கும் பாடுபடவேண்டுமானால் மேற்கண்ட காரியங்களில் உங்கள் கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

6. சாமியும், சமயமும், சமயாச்சாரியார்களும்

தேவர் என்றும் தெய்வங்கள் என்றும் அவதாரமென்றும், ரூபமென்றும் அதற்காக மதமென்றும் சமயமென்றும் அதற்காக மதாச்சாரியார்கள் என்றும் அதற்கு சமயாச்சாரியர்கள் என்றும் கட்டியழுபவர்கள் ஒன்றா வயிற்றுப்பிழைப்பு புரட்டர்களாயிருக்கவேண்டும். அல்லது பகுத்தறிவில்லாதவர்களாகவாவது இருக்க வேண்டும் என்பதே நமது அபிப்பிராயம் என்பதாக பல தடவைகளில் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றோம்.

அதுபோலவே சிவன் என்றோ, விஷ்ணு என்றோ பிரம்மா என்றோ சொல்லப்படுபவையும் ஒரு “சாமி” என்றோ, அல்லது ஒரு ஆசாமி என்றோ அல்லது ஒரு உருவமென்றோ கொள்ளுவதும் ஞான மற்றவர்களின் கொள்கையென்றே சொல்லுவோம்.

உலகத்தோற்றமும், அதில் நடைபெறும் உற்பத்தி, வாழ்வு; அழிவு என்பவைகளான மூவகைத் தன்மைகளையும், ஷே “சாமிகளோ” ஆசாமிகளோ ஒவ்வொரு தன்மையை ஒவ்வொரு ஆசாமி நடத்துகிறான் என்றோ, அல்லது ஒவ்வொரு தன்மைக்கு ஒவ்வொரு ஆசாமி பொறுப்பாளியாய் இருக்கின்றான்

என்றோ நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் விசாரஞானமற்றவர்கள் என்றே சொல்லுவோம்.

மற்றபடி மேல்கண்ட ஒவ்வொரு தன்மைக்கு மேல்கண்ட ஒவ்வொரு பெயர் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்றும், அது ஒரு உருவமல்ல, ஒரு உருப்படி அல்ல என்றும், உற்பத்தி, வாழ்வு, அழிவு என்னும் தன்மையையும் அத்தன்மைக்கு ஆதாரமாம் தோற்றங்களைத்தான் கடவுள் என்றோ, தெய்வம் என்றோ, சாமி என்றோ, ஆண்டவன் என்றோ கருதுகிறோம் என்பதாகவும், தானாகத் தோன்றிற்று, தானாக வாழ்ந்தது, தானாக அழிகின்றது என்கின்ற யாவும் இயற்கைதான் என்றும். அவ்வியற்கைக்குத்தான் கடவுள், ஆண்டவன், சாமி தெய்வம் என்று சொல்லுகின்றோம் என்பதாகவும் மற்றும் இவ்வியற்கைத் தோற்றங்களுக்கு ஏதாவது ஒரு காரணமோ அல்லது ஒரு சக்தியோ இருக்க வேண்டுமே என்றும், அந்த காரணத்திற்கோ சக்திக்கோதான் கடவுள், சாமி, ஆண்டவன், தெய்வம் என்கின்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதாகவும் சொல்லிக்கொண்டு மாத்திரம் இருப்பவர்களிடத்தில் நமக்கு இப்போது அவ்வளவாக தகராறு இல்லை என்று சொல்லிக்கொள்ளுகின்றோம்.

ஆனால் அந்தக் கடவுளுக்கு கண், மூக்கு, வாய், கை, கால், தலை, பெயர், ஆண் பெண் தன்மை, பெண்ணாதி, புருஷன், குழந்தை குட்டி, தாய் தகப்பன் முதலியவைகளை கற்பித்து, அதனிடத்தில் பக்தி செய்ய வேண்டும் என்றும் அதற்கு கோயில் கட்டி கும்பாபிஷேகம் செய்து தினம் பல வேளை பூஜை செய்யவேண்டும் என்றும் அச்சாமிகளுக்கு கல்யாணம் முதலியவைகள் செய்வதோடு அந்தக் கடவுள் அப்படிச் செய்தார், இந்தக் கடவுள் இப்படிச் செய்தார் என்பதான “திருவிளையாடல்” முதலியவைகள் செய்து காட்ட வருஷா வருஷம் உற்சவம் செய்ய வேண்டும் என்றும் அக்கடவுள்களின் பெருமையை

பற்றியும் திருவிளையாடல்களைப் பற்றியும் பாட வேண்டும் என்றும், அப்பாடல்களை 'வேதமாக' திருமுறையாக: 'பிரபந்தமாக' கடவுள் உண்டு என்பதற்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளவேண்டும் என்றும், அப்பாடல்களை பாடினவர்களை 'சமயாச்சாரியர்'களாக 'ஆழ்வார்களாக' 'சமயகுரவர்'களாக 'நாயன்மார்'களாக பல அற்புதங்கள் செய்தவர்களாகக் கொள்ளவேண்டும் என்றும், இதுபோன்ற இன்னும் பல செய்தால் அக்கடவுள்கள் நமது இச்சைகளை நிறைவேற்றுவார்கள் என்றும், மற்றும் நாம் செய்த—செய்கின்ற—செய்யப்போகின்ற எவ்வித அக்கிரமங்களையும் அயோக்கிபத்தனங்களையும் கொடுமைகளையும் மன்னிப்பார் என்றும் சொல்லப்படுபவைகளான மூடநம்பிக்கையும் வயிற்றுப் பிழைப்பு சுயநலப் பிரச்சாரமும் ஒழியவேண்டுமென்பதுதான் நமது கவலை. ஏனெனில் இந்நாட்டில் பார்ப்பன ஆதிக் கத்திற்கும், மக்களை மக்கள் ஏமாற்றிக் கொடுமைபடுத்துவதற்கும் மற்ற நாட்டார்கள் போல நம்நாட்டு மக்களுக்கு பகுத்தறிவு விசாலப்பட்டு மற்ற நாட்டார்களைப் போல விஞ்ஞான (சைன்ஸ்) சாஸ்திரத்திலே முன்னேற்றமடையாமல் இருப்பதற்கும், அந்நிய ஆட்சிக் கொடுமையிலிருந்து தப்ப முடியாமல் வைத்த பளுவைச் சுமக்க முதுகைக் குனிந்து கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதற்கும் இம்மூடநம்பிக்கையும் சில சுயநலமிகளின் வயிற்றுச் சோற்றுப் பிரச்சாரமும் இவைகளினால் ஏற்பட்ட கண்முடி வழக்கங்களும் செலவுகளுமேதான் காரணங்கள் என்பதாக நாம் முடிவு செய்து கொண்டிருக்கின்றோம். நாமும் நமது நாடும் அடிமைப்பட்டுக் கிடப்பதற்கும், ஒருவரையொருவர் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்துக் கொடுமைப்படுத்தி ஒற்றுமையில்லாமல் செய்திருப்பதற்கும், மக்கள் பாடுபட்டுச் சம்பாதிக்கும் பொருள்கள் எல்லாம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு பயன்படாமல் பாழாவதற்கும், மக்களின் அறிவு வளர்ச்சி கட்டப்பட்டுக் கிடப்பதற்கும், சிறப்பாக மக்களின் ஒழுக்கங்கள் குன்றி மக்களிடத்தில் மக்களுக்கு அன்பும் உபகாரமும் இல்லாமல் இருப்

பதற்கும் மேல்கண்ட கொள்கைகள் கொண்ட கடவுள் என்பதும், அதன் சமயமும் சமயாச்சாரியர்கள் என்பவர்களும் அவர்களது பாடல்களும் நெறிகளுமே முக்கிய காரணம் என்பதைத் தூக்குமேடையிலிருந்தும் சொல்லத் தயாராயிருக்கின்றோம்.

நிற்க, இக்கடவுள்களின் பொருட்டாக நம் நாட்டில் பூசைக்கும் அபிஷேகத்திற்கும், அவற்றின் கல்யாணம் முதலிய உற்சவத்திற்கும், பஜனை முதலிய காலகேஷபத்திற்கும், இக்கடவுள்களைப்பற்றிய சமயங்களுக்காக மடங்களுக்கும், மடாதிபதிகளுக்கும், மூர்த்திஸ்தலம், தீர்த்த ஸ்தலம் முதலிய யாத்திரைகளுக்கும், இக்கடவுள்களின் அவதார மகிமைகளையும் திருவிளையாடல்களையும் இக்கடவுள்களைப் பற்றிப் பாடின பாட்டுகளையும் அச்சடித்து விற்கும் புத்தகங்களையும் வாங்குவதற்கும், மற்றும் இவைகளுக்காக செலவாகும் பொருள்களிலும் நேரங்களிலும் நம் ஒரு நாட்டில் மாத்திரம் சுமார் இருபது கோடி ரூபாய்களுக்குக் குறைவில்லாமல் வருஷா வருஷம் பாழாகிக் கொண்டு வருகின்றன என்று சொல்லுவது மிகையாகாது.

இவ்விருபது கோடி ரூபாய்கள் இம்மாதிரியாக பாழுக்கிறைக்காமல், மக்களின் கல்விக்கோ, அறிவு வளர்ச்சிக்கோ, விஞ்ஞான (சைன்ஸ்) வளர்ச்சிக்கோ, தொழில் வளர்ச்சிக்கோ செலவாகப்பட்டு வருமானால் நம்நாட்டில் மாத்திரம் வாரம் லக்ஷக்கணக்கான மக்களை நாட்டை விட்டு அந்நிய நாட்டிற்கு கூலிகளாக ஏற்றுமதி செய்ய முடியுமா? அன்றியும் தொழிலாளர்கள் கஷ்டங்கள் என்பது ஏற்படுமா? தீண்டக்கூடாத—நெருங்கக்கூடாத-பார்க்கக் கூடாத மக்கள் என்போர்கள் கோடிக்கணக்காய் பூச்சி, புழு, மிருகங்களுக்கும் கேவலமாயிருந்து கொண்டிருக்க முடியுமா? 100க்கு மூன்று பேர்களாயிருக்கும் பார்ப்பனர்கள் மற்ற 100க்கு 97 பேர்களை சண்டாளர், மிலேச்சர், சூத்திரர், வேசிமக்கள், தாசிமக்கள் அடி

மைப் பிறப்பு என்று சொல்லிக்கொண்டு அட்டை இரத்தத்தை உறிஞ்சுவதுபோல் உறிஞ்சிக்கொண்டும், நம்மையும் நம் நாட்டையும் அந்நியனுக்குக் காட்டிக் கொடுத்து நிரந்தர அடிமைகளாக இருக்கும்படி செய்துகொண்டும் இருக்க முடியுமா என்று கேட்கின்றோம். நமக்கு கல்வி இல்லாததற்கு சர்க்கார்மீது குற்றம் செலுத்துவதில் கவலை கொள்ளுகின்றோமே யல்லாமல் நம் சாமியும், பூதமும், சமயமும் நம் செல்வத்தையும் அறிவையும் கொள்ளை கொண்டிருப்பதைப்பற்றி யாராவது கவலை கொள்ளுகின்றோமோ என்று கேட்கின்றோம்.

நிற்க, “அன்பையோ, அருளையோ, ஒழுக்கத்தையோ, உபசாரத்தையோ மாறு பெயரால் கடவுள் என்று கூப்பிடுகின்றேன், அதனால் உனக்கு என்ன தடை?” என்று யாராவது சொல்ல வருவார்களானால், அதையும் (அதாவது அக்குணங்கள் என்று சொல்லப்பட்ட கடவுள் என்பதையும்) பின்பற்றும்படியான குணங்களாகவோ “கடவுள்”களாகவோ தான் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றோமே ஒழிய வணங்கும்படியான கடவுளாக இருக்க நியாயம் இல்லை என்றே சொல்லுவோம்.

மதம்

இதுபோலவேதான் “மதம் என்பதும் சமயம் என்பதும் சமய நெறி என்பதும் மற்ற ஜீவன்களிடத்தில் மனிதன் நடந்து கொள்ள வேண்டிய நடையைப்பற்றிய கொள்கைகளைக் கொண்டது” என்பவர்களிடத்திலும் நமக்கு அவ்வளவாகத் தகராறு இல்லை. “அன்பே சிவம், சிவமே அன்பு” என்பதான சிவனிடத்தில் நமக்கு சண்டையில்லை. “அன்பு என்னும் குணம் தான் சிவம்; அந்த அன்பைக் கைக்கொண்டு

ஜீவன்களிடத்தில் அன்பு செலுத்துவதுதான் சைவம்” என்பதானால் நாமும் ஒரு சைவனாகவும் அதன் மூலம் நாமும் ஒரு சைவன் என்று சொல்லிக்கொள்ளவும் ஆசைப்படுகின்றோம். அதுபோலவே “ஜீவன்களிடத்தில் இரக்கம் காட்டுவது, ஜீவன்களுக்கு உதவி செய்வது ஆகிய குணங்கள்தான் விஷ்ணு; அக்குணங்களைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுவதுதான் வைணவம்” என்பதான விஷ்ணுவிடத்திலும் வைணவத்திடத்திலும் நமக்கு அவ்வளவாக தகராறில்லை என்று சொல்லுவதோடு நாமும் நம்மை ஒரு வைணவன் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் நிலைமை ஏற்பட வேண்டும் என்றே ஆசைப்படுகின்றோம். நமக்கும் மற்றும் உள்ள மக்களுக்கும் அச் “சைவத் தன்மை”யும் “வைணவத் தன்மை”யும் ஏற்படவேண்டும் என்றும் தவங்கிடக்கின்றோம்.

அப்படிக்கில்லாமல், இன்னமாதிரி உருவம் கொண்ட அல்லது குணம் கொண்டது தான் கடவுள் என்றும், அதை வணங்குகிறவன் தான் சைவனென்றும் அப்படி வணங்குகிறவன் இன்ன மாதிரியான உடைபாவனை கொண்டவனாகவும் இன்ன மாதிரி குறி இடுகிறவனாக இருப்பதுதான் சைவம் என்றும், இன்ன பேருள்ள கடவுள்களைப்பற்றிப் பாடின, எழுதின ஆசாமிகளையும் புஸ்தகத்தையும் வணங்குவதும் மரியாதை செய்வதுதான் சைவம் என்றும், மற்றபடி வேறு இன்ன உருவமோ, பேரோ உள்ள “கடவுள்” என்பதை வணங்குகிறவர்களையும் வேறு குறி இடுகின்றவர்களையும் யாதொரு குறியும் இடாதவர்களையும் சைவரல்லதவர் என்று சொல்வதுமான கொள்கைக் காரரிடமே நமக்குப் பெரிதும் தகராறு இருக்கின்றது என்று சொல்வதுடன் அக் கொள்கைகளையும் அச்சமயங்களையும் அக்கடவுள்களையும் சுட்டுப் பொசுக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லுகின்றோம்.

அன்றியும் பல சமயப் புரட்டர்கள் இம்மாகிரி விவகாரம் வரும்போது “நான் கடவுள் என்பதாக ஒரு தனி வஸ்துவோ ஒரு குணமோ இருப்பதாகச் சொல்லவில்லை” என்றும் “மலை தான் கடவுள், ஆறுதான் கடவுள், சமுத்திரம் தான் கடவுள், மரம் செடிதான் கடவுள், புஷ்பம் தான் கடவுள், அதன் மணம் தான் கடவுள், அழகு தான் கடவுள், பெண் தான் கடவுள், அதன் இன்பம் தான் கடவுள், இயற்கைதான் கடவுள், அத்தோற்றம்தான் கடவுள்” என்பதாக தமக்கே புரியாமல் உளறுவதும், மறுபடியும் “சிவன்தான் முழு முதற் கடவுள், மற்றபடி விஷ்ணு வும் பிரம்மாவும் அவரது பரிவார தேவதைகள், சைவ சமயம் தான் உண்மைச் சமயம் அது தான் முக்தி அளிக்கவல்லது” என்பதும், அல்லது “விஷ்ணு தான் முழு முதற் கடவுள், அதுதான் பரத்துவம் கொண் டது, மற்றவைகள் விஷ்ணுவின் பரிவார தேவதை கள்” என்பதும் “வைஷ்ணவ சமயம் தான் உண்மைச் சமயம், அதில் தான் பரத்திற்கு மார்க்கம் உண்டு” என்பதும், “அச் சிவனையோ விஷ்ணுவையோ முழு முதற் கடவுளாகக் கொண்டு அக்கடவுள்களையும் அச் சமயங்களையும் பாடினவர்கள் தான் கடவுள், நெறியையும் நிலைமையையும் உணர்த்திய பெரியார்கள்— சமயாச்சாரியார்கள்” என்பதுமா, மக்கள்முன் உளரிக் கொட்டி அவர்களது மனதை குழப்பச் சேற்றில் அழுத்துகின்றவர்கள் பலர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களது புரட்டையும் பித்தலாட்டங்களையும் வெளியாக்கி மக்களை குழப்பச் சேற்றிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டுமென்று தான் சொல்லுகின்றோம்.

உலகத்தில் கடவுள் என்பது இன்னது என்பதாக மனதில் விவரப்படுத்திக் கொள்ளாமலே கடவுளைப்பற்றிய தர்க்கங்களும் தகராறுகளும் தினமும் நடைபெற்று வருகின்றன. இது இன்று நேற்று ஏற்பட்ட விவகாரம் அல்ல என்றுங்கூட சொல்லுவோம்.

எனவே, மக்களின் பாரம்பரியமானதும் எங்கும் பரவியிருக்கும்படியானதுமான மடமைக்கு இதைவிட வேறு உதாரணம் கிடையாது என்பது நமது அபிப்பிராயம். ஏனெனில் இந்த விவகாரம் பாமநீர் மக்களிடையில் மாத்திரம் நடைபெற்று வருகின்றது என்று சொல்லுவதற்கில்லை. இது பெரும்பாலும் படித்தவன், ஆராய்ச்சிக்காரன், பண்டிதன், பக்திமான் என்கிற கூட்டத்தாரிடையே தான் பெரிதும் (இவ்வறியாமை) இடம்பெற்று உரம் பெற்றிருக்கின்றது.

கடவுள் அவசியமா?

நிற்க, சர்வ வல்லமையுள்ளது என்று சொல்லப் படுவதான ஒரு “கடவுள்” இருக்கின்றார் என்பதை (அது இன்னது என்று புரியாவிட்டாலும்) விவகாரமில்லாமல் ஒப்புக்கொள்வதற்காகவே வைத்துக்கொண்டாலும் மனிதனின் வாழ்க்கைக்கு அக்கடவுளின் சம்மந்தமோ, வழிபாடோ அவசியமா அல்லது மனிதனுக்கு சில குணங்களைக் கைக்கொண்டு அதன்படி ஒழுகும் தன்மை அவசியமா என்பதே நமது கேள்வி. அன்றியும் அப்படிப்பட்ட ஒரு “கடவுள்” தன்னை மக்கள் வழிபட வேண்டும் என்றாவது, தனக்கு கோவில்கட்ட வேண்டும் என்றாவது, பூசை, அபிஷேகம், தேர், திருவிழா, உற்சவம் முதலியவைகள் செய்யவேண்டும் என்றாவது ஆசைப்படுமா? அல்லது மக்கள் சில குணங்களைக் கைக்கொண்டு மற்ற ஜீவன்களிடத்தில் இன்ன இன்னவிதமாய் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதை விரும்புமா? என்பதை யோசித்துப்பார்த்தால் “கடவுள்” என்பது வாழ்க்கைக்கு வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பது விளங்காமல் போகாது. அன்றியும் அச்சர்வ வல்லமையுள்ள சாமிகளைமக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த இவ்வளவு ஆசாமிகளும் சமயங்களும் வேண்டுமா என்றும் அந்தச்சாமிகளை இல்லை என்பவர்களுக்கு ரூஜூபடுத்த இவ்வளவு வக்கீல்கள் வேண்டுமா என்றும் கேட்கின்றோம்,

இதுபோலவே ஒவ்வொரு மதத்திலும் ஒவ்வொரு விதமாக உலகத்திற்கும் மக்களுக்கும் கடவுளுக்கும் சம்பந்தம் கற்பிக்கப்பட்டிருந்தாலும் புத்தமதம் என்பதில் மனிதன் நடந்துகொள்ளவேண்டிய ஒழுக்கங்களைத் தவிர வணக்கம் என்பதை அம்மதத் தலைவர் ஒரு சிறிதும் வலியுறுத்தியிருப்பதாகக் காணப்படவில்லை.

அன்றியும் அவர் கடவுளைப் பற்றியோ, கடவுளை வணங்குவதைப் பற்றியோ கடவுள் நெறி உணர்த்திய பெரியார்களை மரியாதை செய்வதைப் பற்றியோ, சுவலைகொண்டு ஒரு கடுகளவு நேரமாவது செலவழித்திருப்பதாகவும் காணக் கிடைக்கவில்லை. அன்றியும் அதைப்பற்றிய வார்த்தைகளையாவது அவர் எங்காவது உபயோகித்திருப்பதாகச் சொல்லுபவர்களும் காணக் கிடைக்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட ஒரு வரை மதத்தலைவராகவும், அக்கொள்கையை, அம்மதத்தை, அச்சமயத்தை இன்றைய தினம் உலகத்திலுள்ள மொத்த ஜனத்தொகையில் முன்னில் ஒரு பங்குக்குமேல் அதாவது 50-கோடி மக்களுக்குமேல் தம் மதமாகவும் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்;

அன்றியும் அப்படிப்பட்ட புத்தரை தங்கள் கடவுள் அவதாரமென்றும், தீர்க்கதரிசியென்றும், பகவான் என்றும், சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்ற ஜனங்கள் இந்துமதம் என்பதிலே, சைவ மதம் என்பதிலே, வைணவமதம் என்பதிலே பல கோடிக் கணக்கானவர்கள் இருப்பதோடு அதற்குப்பல ஆதாரங்களும் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இதை யாராவது மறுக்க முன் வருகின்றார்களா?

“மனிதனுக்கு ஏதாவது ஒரு மதமோ சமயமோ வேண்டியது அவசியம்” என்று யாராவது சொல்ல வருவார்களானால் புத்த மதம் என்பதும் உலகாயுத்

மதம் என்பதும் தன்யமதம், இயற்கை மதம் என்பதும் மதங்கள் 'என்றுதானே சொல்லப்படுகின்றன? அப்படியிருக்கையில் அம்மதங்களில் ஏதாவது ஒன்றைக்கொண்டவர்கள் பலர் இருக்கலாம், எனவே அது எப்படி குற்றமுடையதாகும்? எப்படி பல மதங்களுக்கும் சமயங்களுக்கும் தலைவரும் காலமும் இல்லாமல் இருக்கின்றதோ, அது போலவே இம்மதங்களில் சிலவற்றிற்கும் காலமோ தலைவரோ இல்லாமலிருக்கலாம்.

ஆகவே, ஒரு மனிதன் இன்ன மதக்காரனாகவோ, இன்ன சமயக்காரனாகவோ, இன்ன கடவுளை வணங்குகின்றனாகவோ இருக்கவேண்டும் என்பதாகக் கட்டளையிடவும் இன்ன மதக்காரனாக இருக்கக்கூடாது என்று நிர்ப்பந்திக்கவும் யாருக்கு உரிமை உண்டு என்று கேட்கின்றோம்.

மனிதனுக்கு மதம் வேண்டும் என்பது அந்தந்த மனிதனின் தனி இஷ்டத்தைப் பொறுத்தா அல்லது மற்றொருவனுடைய நிர்ப்பந்தமா என்று கேட்கின்றோம்.

“துறவி”க்கு மதம் ஏது? “ஞானி”க்கு சமயம் ஏது? கடவுள் ஏது?” “வேதாந்திக்கு மதம் ஏது?” கடவுள் ஏது? சகலத்யையும் துறந்தவர்தானே “துறவி”? சகலத்தையும் சரி என்று எண்ணுகின்றவர்கள்தானே “ஞானி”?

“சகலமும் வித்தை, பொய், மாய்கை” என்று எண்ணுகின்றவன்தானே “வேதாந்தி” என்பவன்? இவைகளை உலகம் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றதா இல்லையா? அங்ஙனமாயின் இம்முவர்களும் “நாஸ்திகர்”களா என்று கேட்கின்றோம்.

உலகத்தில் 'துறவி' ஆவதற்கோ 'ஞானி' ஆவதற்கோ 'வேதாந்தி' ஆவதற்கோ எவனுக்கு உரிமை இல்லை என்று கேட்பதோடு எந்தப் புஸ்தகத்தை படித்துவிட்டு யாரிடம் உபதேசம்பெற்று அல்லது எந்த சமயத்தை ஏற்றுக் எந்தக்கடவுளைத் தொழுது 'துறவி' யாகவோ 'வேதாந்தி' யாகவோ ஆகவேண்டும் என்கின்ற நிர்ப்பந்தமுண்டா என்று கேட்கின்றோம்.

இவ்விஷயங்களை நாம் வலியுறுத்துவதால் பல நண்பர்களுக்குத் சற்று மனக்கசப்பு ஏற்படலாம் என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனாலும் நம் நாட்டின் விடுதலை கண்டிப்பாய் இந்த விஷயங்கள் விளக்கமாவதில் தான் இருக்கின்றதேயொழிய வெள்ளைக்காரரிடமும் பார்ப்பனர்களிடமும் நேரில் முட்டிக்கொள்வதால் ஒரு பயனும் இல்லை என்றே சொல்லுவோம்.

வெள்ளக்கார அரசாங்க முறையும் பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கமும் நமது மானத்திற்கும் அடிமைத்தனத்திற்கும் தரித்திரத்திற்கும் ஆதாரமாயிருக்கின்றன என்பது சத்தியமானாலும் அவ்வக்கிரமமும் ஆட்சியும் ஆதிக்கமும் இந்து மதம், கடவுள், சமயம் என்பவைகளான மூடக்கொள்கைகளின் பேரில்தான் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது என்பது நமது முடிவு. இம் மூடக்கொள்கைகளை வைத்துக் கொண்டு வெள்ளைக்காரர்களையும் பார்ப்பனர்களையும் பூண்டோடு அழிக்க நம்மால் முடிந்துவிட்டாலும் மறுபடியும் வெள்ளைக்காரர்களும், பார்ப்பனர்களும் வேறு எங்காவதிருந்தே அல்லது நமக்காகவே உற்பத்தியாகியோ நம்மை அடிமைகளாக்கி ஆதிக்கம் செலுத்திக்கொண்டு தான் வருவார்கள் என்பதை ஒவ்வொருவரும் கண்டிப்பாய் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

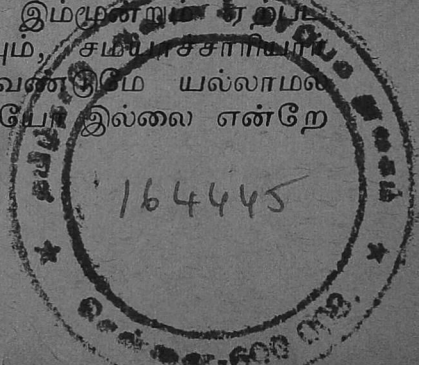
வெள்ளைக்கார அரசாங்கமோ அல்லது வேறு அந்நிய அரசாங்கமோ இல்லாமல் நம் நாட்டார்கள்

என்போர்கள் அரசாண்டுவந்த காலத்திலேயே நாம் அடிமைகளாக, தற்குறிகளாக, தாசி மக்களாக, தீண்டாதார்களாக இருந்து வந்திருக்கின்றோம் என்பதை தயவு செய்து நம்புங்கள் என்று வேண்டிக் கொள்ளுகின்றோம்.

நம்புவதற்கு ஏதாவது கஷ்டமாயிருந்தால் நம் நாட்டு நம் மக்களால் 'சாமுண்டஸ்வரி' பேராலும் 'பத்மநாபசாமி' பேராலும் 'கிருஷ்ணசாமி' பேராலும் ஆளப்படும் மைசூரையும், திருவாங்கூரையும், கொச்சியையும் தயவு செய்து சற்று திரும்பிப்பாருங்கள் என்று வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்.

ஆட்சிமுறைக் கொடுமையும், பார்ப்பன ஆதிக்கமும், வெள்ளைக்கார அந்நிய அரசாங்கத்தைவிட உள்நாட்டு மக்களால் ஆளப்படும் சுயராஜ்ய அரசாங்கத்தில் அதிகமா? கொஞ்சமா? என்பதைக் கவனித்தால் வெள்ளைக்காரரும் பார்ப்பனர்களும் தாங்களாகவே தங்கள் பலத்தால் அக்கிரமங்களை செய்கின்றார்களா? அல்லது இந்து மதமும் கடவுளும் மத நெறியும் இவ்வித அக்கிரமங்கள்செய்ய இடங்கொடுக்கின்றனவா என்பது சுலபத்தில் விளங்காமல் போகாது என்றே எண்ணுகின்றோம்:

எனவே நம் நாட்டிற்கு இப்போது அவசியமாக வேண்டியது என்னவென்றால், மூடநம்பிக்கை ஒழிய வேண்டும்; அறிவுக்கு சுதந்திரமும் விடுதலையும் ஏற்பட்டு அது வளர்ச்சிபெற வேண்டும்; சுயமரியாதை உணர்ச்சி ஏற்படவேண்டும். இம்முன்னுள்ள இப்படி வேண்டுமானால் மதமும், சாமியும், சமயபாசசாரியர்களும் சந்திக்கு வந்தே தீரவேண்டும் யல்லாமல் இதற்கு வேறு பர்த்தியோ ராஜியோ இல்லை என்றே சொல்லி இதை முடிக்கின்றோம்.

கல்வி பிரகாசம் பிரஸ், சென்னை - 5.
